

RECULL DE NARRACIONS

Un esclat de fantasia

Rodolins IrA

Em dic Pol
i marco un gol.

Em dic Jerian Esteban Fornós
i passejo un gos.

Em dic Aya
i pesco una palaia.

Em dic Noa
i porto una canoa.

Em dic Babacar
i viatjo en autocar.

Em dic Magí
i rego el jardí.

Em dic Fatima Habibi
i em menjo un kiwi.

Em dic Adara
i soc amiga de Nahara.

Em dic Martina
i em menjo una mandarina.

Em dic Janel
i m'agrada mirar el cel.

Em dic Youcef
i soc un gran xef.

Em dic Ona
i em menjo una mona.

En dic Giulia
i estic de tertúlia.

Em dic Medeea
i salto la marea.

Em dic Maria
i menjo fruita cada dia.

Em dic Unai
i me'n vaig a Uruguai.

Em dic Nahara
i em rento la cara.

Rodolins IrB

Em dic Anais
i menjo un pastís.

Em dic Èrika
i m'agrada Malèfica.

Em dic Isabella
i vaig en vaixell de vela.

Em dic Aran
i soc molt gran.

Em dic Noa
i vaig en canoa.

Em dic Salomé
la més guapa del carrer.

Em dic Gal.la
i pinto una mandala.

Em dic Lucia
i ballo cada dia.

Em dic Marc
i m'agrada anar al parc.

Em dic Benjamí
el més guapo del camí.

Em dic Joan
i em faré molt gran.

Em dic Paula
i m'agrada parar taula.

Em dic Gina
i menjo una mandarina.

Em dic David
i m'agrada estar al llit.

Em dic Anuar
i m'agrada anar al mar.

Em dic Bruc
i tinc un ruc.

Em dic Diego
i jugo a Lego.

QUIN SANT JORDI TINDREM?

Nosaltres no som de tradició,
la princesa salva prínceps,
i el drac està embolicat
amb totes les històries que té al cap.

Regalarem roses i llibres
a les persones que estimem,
mentre Sant Jordi i la princesa
creen històries per la gent.

2A Maram, Simona, Júlia i Albert
Escola Horta Vella.

EL DRAC HA CANVIAT

Al drac ja no li agraden les persones,
ell només vol estudiar,
llibres, llibres i més llibres
perquè no vol ser ignorant.

A la biblioteca el trobaràs,
devorant llibres i més llibres.
Cada dia es fa més intel·ligent
i això agrada a la gent.

2A Vera, Pau, Marc, Azriel, Salomé i Anouar
Escola Horta Vella.

EL DRAC ENAMORAT

El drac de Sant Jordi
volia salvar a la princesa,
i un príncep dolent
menjar-se la gent.

El drac va regalar
una rosa a la princesa.

Es van enamorar
i la història va començar.

2A Josep, Aritz, Amira, Preslava i Luca
Escola Horta Vella.

SANT JORDI

Sant Jordi s'ha fet amic del drac

i el fred ha marxat.

Les flors han arribat

i una rosa li ha regalat.

Les papallones han volat

i la primavera ha tornat.

Un llibre li ha donat

i contenta s'ha quedat.

2A Aina, Martí, Adam, Max, Heura i Dani
Escola Horta Vella.

SANG I ALEGRIA

El drac va morir
i de la sang una rosa va sortir.
El cavaller, d'alegria, va plorar
quan la princesa va salvar.

Aquesta llegenda és veritat
perquè des de sempre s'ha contat.
Una rosa, un llibre i el teu amor
per Sant Jordi al meu cor.

2B Sara, Asmaa, Júlia, Souhaila, Martí, Nathan i Luci
Escola Horta Vella

LA PRIMAVERA DE SANT JORDI

La primavera va venir
i Sant Jordi va revivir.

El cavaller va lluitar
i la gent, d'alegria, va cridar.

Natros, aquesta festa, volem celebrar
i llibres i roses regalar.

Tots junts una bona diada passarem
que tot l'any la recordarem.

2B Vera, Ethan, Pol, Viorel, Jaume i Aaron
Escola Horta Vella.

LA LLEGENDA SAGRADA

A l'abril havia una vegada
una llegenda sagrada.

La princesa estava enamorada
i sa mare, en canvi, espantada.

Un drac, a la Ràpita, volia menjar
i la cosa molt seriosa es va posar.

Sort que Sant Jordi va arribar
i tot es va solucionar.

B Luana, Leire, Aleix T., Joan Francesc, Nil i Aleix M.
Escola Horta Vella.

VISCA LA PRIMAVERA I VISCA L'ABRIL

Ja és primavera, ja és abril,
roses i llibres al pil-pil.

Les vacances han començat
i l'escola trista s'ha quedat.

Jo, amb vafros, vull jugar
i, tots junts, al parc podem quedar.

Ara, al col·le, hem de tornar
si Sant Jordi volem celebrar.

2B. Bruna, Martina, Atenea, Daniel, Ziyad, Evelyn.
Escola Horta Vella,

LA LLUNA I EL SEU PARE

Hi havia una vegada una nena que es deia Lluna i el seu pare que es deia Ramon. La Lluna tenia el pèl arrissat i era morena. El seu pare, Ramon, tenia els cabells llisos, també era morè i portava unes ulleres de color blau. Vivien a Colòmbia a una ciutat que es deia Medellín. Un dia van anar amb el vaixell del seu pare Ramon i van viatjar per la mar per mig món. Durant el viatge prenien el sol i jugaven a les cartes.

Mentre estaven de viatge, un dia va haver-hi un tsunami. El vaixell es va enfonsar, però sort que ells van sobreviure i van poder nadar fins a una illa propera.

L'illa era molt gran i tenia unes palmeres molt altes i boniques. Hi havia un petit llac on no era difícil capturar peixos amb un pal acabat en punta i es podien alimentar amb facilitat. També es van construir una petita cabana a l'illa, caçaven animals i trobaven fruita.

Així van estar quatre mesos. Un dia van aparèixer uns mariners i els van veure. Els van rescatar i els van portar a Medellín. Quan van arribar els habitants de la ciutat van celebrar que ja havien tornat perquè eren unes persones molt conegudes i estimades.

L'AVENTURA D'ARLET

Una vegada hi havia una xiqueta que es deia Arlet a qui li agradava molt estudiar. Era molt guapa, llesta i li agradaven molt les històries d'altres planetes i d'altres mons. Vivia en un internat en el nord.

Un dia va mirar al seu armari i al fons va trobar un botó. Ella el va prémer i llavors es va obrir una porta! Va entrar i, després de caminar per un llarg passadís, va trobar una aldea d'aliens! Arlet els va preguntar:

- On estic?

I els aliens li van dir:

- Estàs a l'aldea dels aliens.

Els aliens eren bons i sempre seguien les regles, però li van demanar que no digués res a ningú per la seva seguretat.

Arlet els va dir que tots els nens del món havien de veure allò, però que guardaria el seu secret.

Totes les tardes, Arlet anava a l'aldea. Al final va decidir trencar la porta de l'armari i també trencar el botó. Així ningú podia anar al món dels aliens i estarien segurs per sempre.

Alioth, Toni, Meryem - 3rA

EL PANDA I EL PINGÜÍ

Hi havia una vegada un pingüí i un panda que vivien a un zoològic. El pingüí i el panda s'havien fet molt amics. Tenien els seus habitatges un al costat de l'altre.

Tots dos estaven tristos, ja que enyoraven els seus hàbitat. A més a més, els altres animals els molestaven.

Un dia van pensar un pla per escapar-se del zoològic. El panda va fer una escala de bambú mentre el pingüí feia un trineu amb fustes del terra de l'habitatge.

El panda va pujar per l'escala i va sortir. Va ficar l'escala dins de la gàbia del pingüí. El pingüí va pujar per l'escala i va sortir de l'habitatge. En trobar-se es van abraçar, era la primera vegada que es tocaven. Es va sorprendre que tenint el mateix color tinguessen un tacte diferent.

Primer van anar al pol, ja que era l'hàbitat del pingüí. El viatge va ser llarg tot i anar en trineu. Quan van arribar, el pingüí es va quedar sorprès de la quantitat de pingüins que hi havia. L'havien agafat de molt petitet. Ara estava molt feliç.

El panda estava tremolant, feia massa fred per al panda.

- Què passa panda?
- És que tinc molt de fred.
- Què podem fer?
- Podríem anar a la selva.
- D'acord.

Van pujar al trineu i van anar cap a la selva.

Quan van arribar van veure molts animals diferents: monos, serps, tigres, ocells de molts colors... El pingüí es va sorprendre, ja que pensava que allí hi hauria només pandes, igual que al pol només hi havia pingüins. El panda va trobar la seva família. Estava molt emocionat. El pingüí tenia molta calor, tenia la llengua a fora del bec, els ulls en blanc i li suaven les aletes.

El panda va pensar que el pingüí tenia massa calor. Va agafar una greia amb aigua del riu i el va posar a dins.

- Tenies molta calor, eh, pingüí?

- Sí, sí. Aquí a la selva fa molta calor per a mi.

A la selva feia massa calor per al pingüí i al pol feia massa fred per al panda. No podien estar junts. I com s'estimaven tant, van decidir que s'havien de separar.

Cadascú havia de viure al seu hàbitat.

Des d'aquell dia, cada dia pel cel passen dos avions de paper. Un va del pol a la selva i l'altre de la selva al pol.

LES GOTES MÀGIQUES

Vet aquí que una vegada hi havia dos xiquets que es deien Josep i Pol que van anar a la Xina en tren.

Eren dos amics molt valents, amables i intel·ligents. Anaven a la mateixa classe i els agradava molt jugar a fet i amagar i al pilla-pilla.

Quan van arribar a la Xina, es van trobar una poció màgica. La van provar en una formiga que estava aixafada a terra i, amb sorpresa, van veure que la formiga tornava a viure.

Van anar a un museu de dinosaures i li van posar unes gotetes de la poció a cadascun dels dinosaures del museu.

Els pensaven que, en ressuscitar els dinosaures, serien bons i que farien cas de tot allò que diguessin els xiquets i que serien com les seves mascotes. Però no!

No va ser com ells ho pensaven, sinó que no els feien gens de cas i destrossaven tot allò que trobaven, com cases, cotxes... i moltes coses més.

Quan van veure què havien fet, van fer un pla. El pla era posar un caminet de menjar fins al museu per fer-los tornar i, una vegada allí, posar unes altres gotetes de la poció màgica al menjar per fer-los tornar a quedar en estat fòssil i que es quedessin al seu lloc.

Ho van fer i així van aconseguir reparar la malifeta que havien fet.

Beth, Berta, Melissa, Leo - 3rA

MARCUS I NICOL

Vet aquí que una vegada hi havia un xiquet que es deia Marcus.

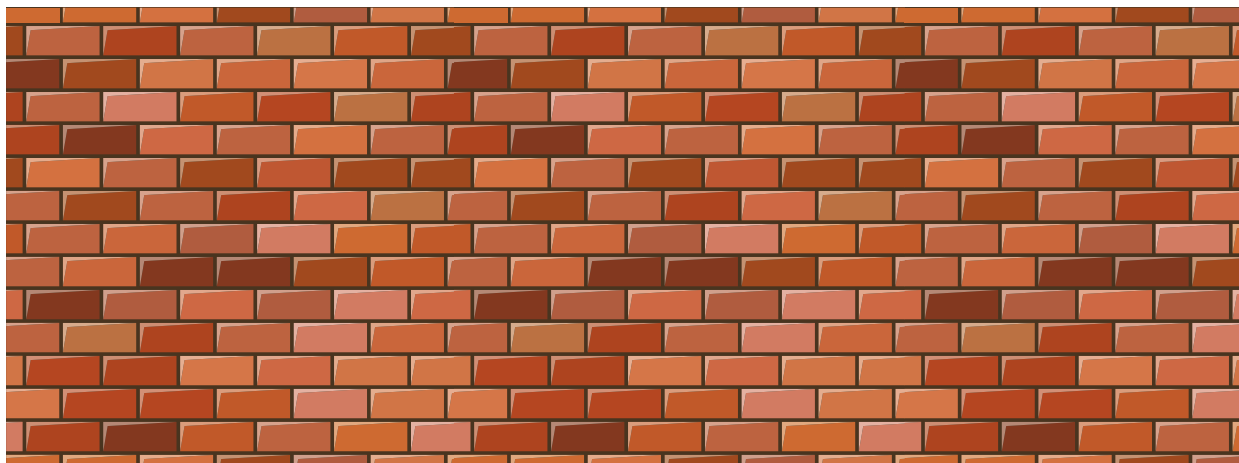
Vivia a Berlin. Un dia, abans d'anar a dormir va pensar que volia tenir ales.

En despertar-se va mirar per la finestra, va sentir que podia volar i se'n va anar volant. Quan va aterrar es va trobar un mur, se'l va quedar mirant i va volar per damunt.

Va somiar una cosa i es va fer veritat.

Berlín estava dividit en dues bandes i a una de les dues parts no es podia somiar. Quan va arribar a l'altra part van trobar a l'altre xiquet que es deia Nicol i es van fer amics. Llavors anaven fent tornos, un dia a una part i un dia a una altra part.

Un dia van voler tombar el mur i ho van aconseguir. Llavors la gent es va posar molt contenta perquè podien anar a la part que ells volguessin i somiar lliurement.

EL XIQUET INCREÏBLE

Hi havia una vegada un xiquet que sempre anava a la platja els dissabtes dels estius amb els seus pares. Era un xiquet curiós, ràpid, saludable i valent. Li agradava molt anar de càmping. Era baixet, però àgil i no li agradava el menjar salat. Era llest, sabia fer construccions bàsiques i li agradava molt nadar.

Una tarda va haver-hi una tempesta. Les ones van començar a atrapar-lo, el xiquet va plorar fins que un remolí li va fer mal i es va desmaiar. Els seus pares van cridar a emergències però no hi havia senyal per la tempesta. Hores després es va despertar en una illa, tranquil i sense preocupació. Va trencar fusta amb una roca i amb una corda de la butxaca, va fer un pic de fusta. A poc a poc, va fer-se una casa amb roques grans i va matar animals per a menjar. La casa era de pedra i fusta. Tenia un llit de fulles de palmeres, la teulada la va fabricar amb unes planxes de ferro que va trobar i també va fer un armari de fusta. Amb el pic va fer un forn de pedra. També va adoptar un porc. A la nit va fer foc amb la fusta fregant unes pedres.

Un dia, a la costa va trobar una barqueta i el xiquet, a la fi, va poder tornar al seu poble.

EL POBLE ENCANTAT

Hi havia una vegada una família que sempre la trucaven per a nous treballs de restauració d'edificis vells. Un dia els va tocar mudar-se, ja que el treball estava lluny. Es van posar a viure a la casa que havien de restaurar. Quan van arribar al poble, hi havia rumors que deien que la casa que havien de restaurar, estava encantada.

Una nit van sentir un soroll terrorífic. Van anar a veure l'habitació del germà gran. Després van anar a l'habitació del germà menut. Llavors van veure que el menut no estava. Aleshores van veure una nota que deia:

"Si voleu recuperar al vostre bebé, haureu de passar tres proves: La primera prova és anar a la cuina".

A la cuina hi havia milers de vampirs i van lluitar contra ells mentre agafaven uns artefactes de sobre el taulell de la cuina.

Llavors van veure una ombra al jardí i van anar corrents. Un munt de vampirs els perseguien i van veure a un que portava una nota. A la nota posava:

"Si voleu trobar la segona pista, heu d'anar a la biblioteca del poble".

Van anar al cotxe. Pel camí, es van trobar un munt de monstres, però els van esquivar d'un en un. Quan van arribar a la biblioteca van trobar moltes bruixes i les bruixes van atacar a la família. Ràpidament, la família va buscar entre els llibres de la biblioteca i en van trobar un que es deia *"Conjurs màgics"*. Al llibre van trobar un conjur que feia que totes les bruixes desapareguessen. El van llegir i van desaparèixer les bruixes; però no es veia al fill menut per enlloc. Llavors van veure al final de la biblioteca una nota que deia:

"Per a la tercera i definitiva prova haureu d'aventurar-vos en el bosc que hi ha a les muntanyes i allí haureu de trobar una flor daurada que serà la clau de la meva cova".

Van buscar moltes i moltes hores i la van trobar.
Aleshores a una olla van posar aigua a bullir i van tirar la flor daurada a dins. Aleshores van portar la clau bullida i endurida i la van posar davant una roca i es va obrir un passatge. Van entrar al passadís i a dins estava el menut dormint. El van agafar corrents, van anar a la casa, van entrar i al cap d'una estona es van adormir.
Quan es va fer de dia, tots es van despertar. Van recollir les seves coses i van marxar d'aquell poble.
A mig camí es va despertar al menut.
El menut tenia el ulls rojos.

Tristán, Eduar, Bruno - 3rA

WALI BOTS EN ACCIÓ

Hi havia una vegada un poble que es deia Vila Brossa. És un poble molt antic, molt bonic, però amb molta brossa i situat prop d'Anglaterra. Els seus habitants eren molt porucs.

Un homenet va fabricar uns robots que es diuen Wali Bots www. Un dia va dir: - Aquesta és la meva última creació!

Els Walibots van dir: - Hola, senyor!

El Walli Bot que va fabricar és un robot que recull la brossa de tot el poble i també els donava més seguretat.

Té el cos quadrat, unes rodes a la part de baix com un tanc i són de color marró. Són mitjans, tenen dos braços i dos mans en forma de pinça i al cap porten un barret com el de Walli el del llibre. Els Wali Bots cadascun tenen una casa.

L'homenet els va dir que havien de netejar Vila Brossa. Els Wali Bots així ho feien i després de recollir-la la tiraven a la Lluna. Llavors van despertar al seu habitant, el Pop-Llunar, aquest en veure tota la brossa es va enfadar i va començar a tornar-la a Vila Brossa. Els habitants estan desesperats i van tancar-se a les seves cases.

En aquell moment els Walibots www van començar una lluita contra el Pop-Llunar. Els Wali Bots www li tiraven la brossa, però al Pop-Llunar no li feia res. Els Wali Bots estan desesperats, però un d'ells va pensar... I si creem el Wali Bot 3.0. Aquest tampoc va ser prou poderós. I mentrestant el Pop-Llunar va despertar el Drac del somni i aquest va atacar al Pop-Llunar. El Drac del somni se'n va anar derrotant al Pop-Llunar però Villa-brossa continuava estant plena de brossa.

Els Wali Bots van netejar-ho tot.

Al final es van convertir en assistents de neteja futurista.

SOPAR TERRORÍFIC

Hi havia una vegada un monstre baixet, amb barret negre i una cinta roja al cap i de pèl color blau i verd. Un dia va invitar els seus amics.

Per assistir havien de portar cadascú el seu menjar preferit. Però no poden repetir menjar. Hi havia dos monstres que cuinaven molt bé i els agradava el mateix. Així que van haver de parlar-ne i decidir qui canviava. Tot i que els va costar, ho van aconseguir posar-se d'acord.

Ara bé, faltava un invitat especial que era el que celebra el seu aniversari.

Va tenir un problema i va arribar tard i els millors cuiners es van oblidar el menjar, així que van improvisar i a l'invitat especial li van cuinar bava, os, ulls, banyes, orelles, moc, sang, mans, dents i ungles d'animal. Per beure una mica d'aigua de vàter amb suc podrit i oli de caca de colom mort. En acabar de menjar van sortir fora a jugar a la foscor.

Per acabar li havien preparat una sorpresa. Una pinyata on dins hi havia monstres de xocolata.

Finalment esgotats de la festa amb tants imprevistos van quedar adormits pels diferents llocs de la casa.

Monstre ve monstre va aquesta festa i conte és acabat.

ELS TRES AMICS I ELS ANIMALBOTS.

Hi havia una vegada tres amics que vivien al mateix edifici d'una ciutat.

A prop hi havia un bosc amb molts pins. Hi havia una carretera que anava a una pizzeria.

Allà s'hi arribava amb camions i cotxes.

Un dia es va sentir molt soroll de cotxes i camions. Anaven a la pizzeria que es deia Animalbots, allà anaven a menjar els animalbots: gatbots, granotabots, gosbots, llopbots, osbots, ocellbots senglarbots...

Els tres amics van anar a investigar. Era de nit i van anar amb bici.

Quan van arribar a la pizzeria van veure que dins de la pizzeria hi havia molts animalbots.

Un dels amics es va amagar a un barril Un altre a les golfes. I el tercer sota la finestra.

Els animalbots van anar a buscar cerves al barril i van descobrir a Dylan. Però Dylan va poder escapar a temps, va anar a la cuina. Quan els animalbots van tombar la porta de la cuina, llavors va poder pujar a les golfes.

Liam va aprofitar l'embolic per també pujar a les golfes.

A la cantonada de les golfes Jabir va trobar un munt d'armes amb xeringues amb un líquid que transformava els animalbots bons.

Des de les finestres de les golfes van poder tocar a tots els animalbots dolents.

Quan van acabar la faena, van anar a casa i es van posar a jugar a la Play6. I van jugar al Fornite d'animalbots.

Jabir, Liam, Dylan R - 3B

PLUJA DE XUXES

Una vegada hi havia una xiqueta que es deia Luna, un gos que es deia Rio, ells estaven passejant pel bosc.

Luna va veure una portalada, va entrar. Va començar a ploure xuxes. Luna va menjar-se'n totes les que va poder.

Llavors es va trobar una altra portalada i aquesta la va conduir a una mansió que estava feta de pastís.

Va dir: - Hi ha algú? Va esperar un moment i al no contestar ningú va entrar a la següent mansió.

Després va entrar per una porta que estava construïda amb lacasitos de molts colors; amb xiclets de síndria. I en un senyal gran va veure que posava Candyland un poble que estava fet de moltes gominoles.

Luna tenia una corona de xupa-xups també tenia un vestit de color com l'arco iris.

La mansió era de Stitch i tenia una finestra d'oreo, a dalt al terrat n'hi havia moltes espelmes d'aniversari.

Tenia una habitació feta de xips ahoy ...

Un dia va ploure pols de pica-pica. Quan estava passejant va trobar un llac fet de suc de maduixa. Luna abans de beure del suc de maduixa va veure una xiqueta i li va preguntar:

- Com et diuen?

La nena va contestar: - Em dic Anna i li va preguntar - I tu?

- Jo em dic Luna i va preguntar-li

- Vols ser la meva amiga? I des d'aquell dia van ser amigues.

Finalment vam decidir viure juntes a casa de Luna.

Trobarem la sortida?

EL PARC D'ATRACCIONS

Hi havia una vegada un grup de xiquets i de xiquetes que havien quedat per anar a un parc d'atraccions.

Un dels xiquets, el que feia de cap de colla, era David. Porta un collar d'or, una camiseta de màniga curta de color negre amb un dibuix i un pantaló també negre amb dues butxaques. Les sabates són unes Nike negres. Té els ulls de color blau, els cabells curts i negre. Té vuit anys.

El parc d'atraccions té una muntanya russa gegant, un tren de la bruixa que dona cops als viatgers en una escombra, una vagoneta per viatjar per un bosc, una nòria. Un carrusel, matalassos elàstics i una cabina per comprar els tiquets.

Al parc d'atraccions van pujar a unes muntanyes russes i van fer un passeig amb vagoneta que anava pel bosc. La vagoneta, de sobte, es va quedar quieta. Van anar a investigar al bosc i quan van tornar a la vagoneta, ja no estava. Caminant per trobar-la van caure a unes arenes movedisses que els va portar a un parc-cub subterrani. El van intentar passar. Quan van arribar al final hi havia una atracció. Van pujar i els va dur a una casa encantada. Quan van arribar hi havia molts monstres i els esquelets eren els seus amics. Van passar tota la nit allí i quan es van despertar estaven en unes tombes de morts. Hi havia una altra atracció davant d'ells es van pujar i els va tornar al parc d'atraccions.

Es van acomiadar i no van tornar mai més.

LES TRES GERMANES

Hi havia una vegada una família formada per pare, mare i tres filles, que van anar d'excursió al bosc. Les tres germanes es diuen Paula, Emma i Carla i tenien deu anys. Es van trobar un animallet diferent, estrany i bonic. Al cap d'una estona ens vam adonar que els pares havien marxat sense nosaltres. L'animallet les va escopir i es van desmaiar.

Quan ens vam despertar hi havia un home que ens va dir que beguéssim una poció i ens posariem millor.

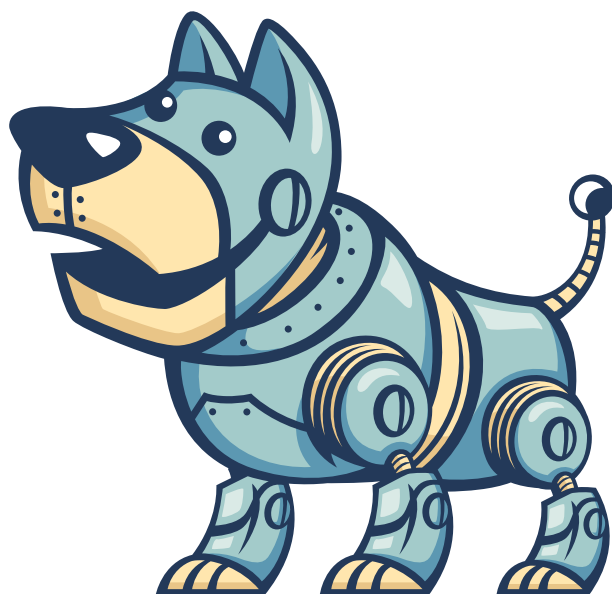
Al beure la poció es van teletransportar a un bosc molt bonic i ens vam adonar que havien canviat d'aspecte: eren de color lila i turquesa. Llavors van veure una invasió. Com eren diferents d'elles es van espantar molt perquè es pensaven que eren dolents. Llavors van sortir corrents i van caure a un forat.

Vam saber que era una guarida secreta i ens van dir que eren bons. Els dolents eren els de color roig i taronja.

Llavors van sortir. Es van trobar un gos supergran. El van abraçar i... se les va menjar.

Finalment, aquell gos era un robot que les va tornar a casa.

Conte contat i s'ha acabat, si no és mentida és veritat.

Mia M, Alba, Lola-3B

L' OU GRAN

Un dia a Nova Ràpita va arribar el dia més especial per als nens, celebraven el dia de l'ou gran.

Aquell dia era assolellat. Tots els xiquets i xiquetes van dormir inquietos i es van despertar de bon matí.

Els pares els hi havien dit als xiquets i xiquetes que anessen a buscar l'ou al jardí de la casa.

Tots pensaven com seria l'ou. Seria de xocolata? Seria de carbó de sucre? Seria de gominoles? Seria de pastís de poma? Seria de mandonguilles?

Van anar al jardí de la casa. Van buscar dalt del tobogan, a sota les plantes, darrera de cada pi, darrera de la casa, no el trobaven enlloc. Van seure cansats i tristos.

Una de les xiquetes va veure la caseta de fusta del jardí i va pensar que pot ser l'ou era allà dins. Van avisar a tothom, van anar a la caseta, van obrir la porta i... no estava l'ou. Llavors van recordar que havia un soterrani. Van obrir la trapa, van baixar les escales i... allí estava l'ou.

L'ou era gegant, de xocolata, adornat amb gominoles de totes les mides i colors. Van anar corrents i el van partir. Dins hi havia de tot: mandonguilles, arròs, cigrons, farina, llet, lleties, cacau, de tot.

Els xiquets i xiquetes es van atipar de tot el que els hi agradava. I van repartir el menjar entre totes les persones de Nova Ràpita.

NINGÚ VA DIR QUE SERIA FÀCIL

Temps era temps quan les fades no tenien dents, va nàixer en un petit llogaret un xiquet molt petitet que es deia Lluquet.

Tenia les galtes molt rodanxones, els cabells arrissats, els ulls ametllats, de color mel i una pell rosada.

Els seus pares, iaies i rabesiaies, venien d'una família que s'havia dedicat tota la vida a pasturar cabres i ovelles. Pasturaven per aquelles muntanyes des que sortia el sol per l'est fins que es ponia per l'oest. Quan arribaven a la seua humil casa, esgotats de tant treballar, feien bullir l'olla: arròs, fesols, pataques i alguna sardina i abadejo.

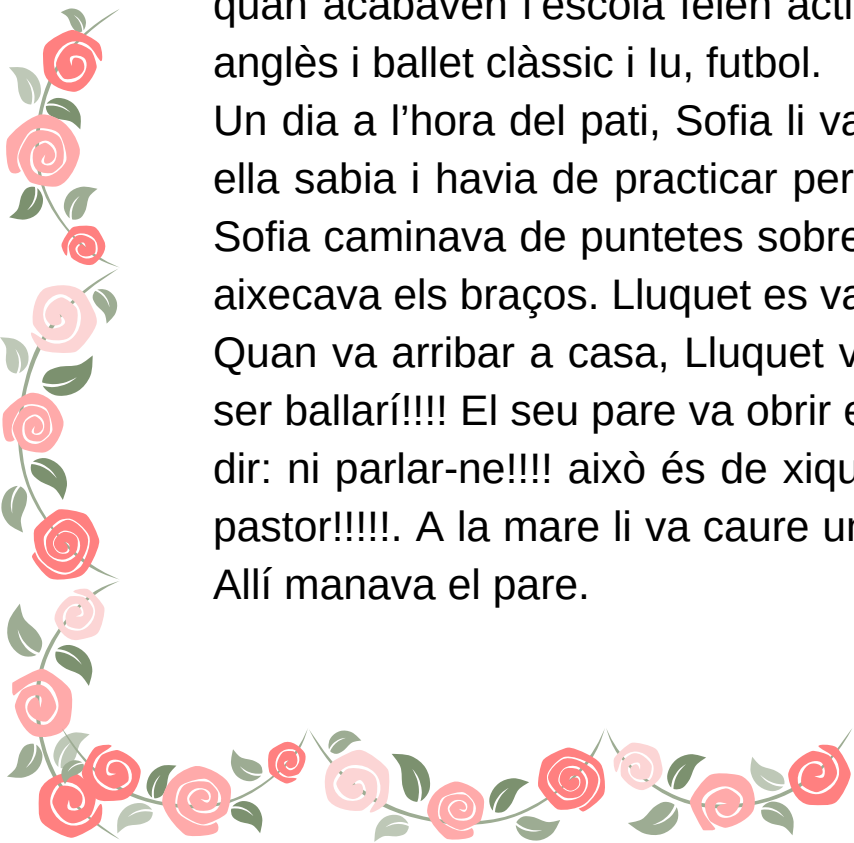
Lluquet va créixer entre les cabres i ovelles; les coneixia totes pel seu nom, de fet eren les seues amigues i fins i tot els ho parlava, els explicava coses que li passaven i els preguntava:

Com esteu?, I el ramat contestava: BEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!!!!

Lluquet no va anar a escola fins als 9 anys. El primer dia que va arribar s'ho va passar molt malament perquè no coneixia ningú i no estava massa acostumat a jugar amb altres xiquets i xiquetes. Al cap d'unes setmanes es va fer molt amic de Sofia i d'Iu, un xiquet i una xiqueta que vivien en un poble més gran, i quan acabaven l'escola feien activitats extraescolars. Sofia feia anglès i ballet clàssic i Iu, futbol.

Un dia a l'hora del pati, Sofia li va ensenyar alguns passos que ella sabia i havia de practicar per a la propera classe de ballet. Sofia caminava de puntetes sobre els seus petits dits, feia girs i aixecava els braços. Lluquet es va quedar bocabadat.

Quan va arribar a casa, Lluquet va dir als seus pares que volia ser ballarí!!!! El seu pare va obrir els ulls com unes taronges i va dir: ni parlar-ne!!!! això és de xiquetes i tu has nascut per a ser pastor!!!!. A la mare li va caure una llàgrima, però no va dir res. Allí manava el pare.

Lluquet, tot tristot, va pujar al seu quarto i es va posar a plorar. Els dies que no tenia classe, el seu pare l'enviava a pasturar el ramat. Cada cop més, entre les cabres, s'anava atrevint a practicar passes de ball que li veia fer a Sofia, ja li sortien les puntes, els plies...

Un dia la seva companya li va dir que s'havia apuntat a un concurs de ball. Lluquet va estar un munt de dies rumiant com podria fer-ho per a presentar se.

Un matí a l'hora de l'esbarjo li va dir a Sofia el pla que havia pensat. Els diria als seus pares que aquell dia havia quedat en Sofia per fer un treball i un cop a casa d'ella marxarien els dos cap al concurs. El dia va transcórrer entre músiques, balls i emocions. Lluquet no va quedar el primer, però sí el tercer de la seua categoria. El premi era la matrícula gratuïta a l'escola de ball i 200 euros.

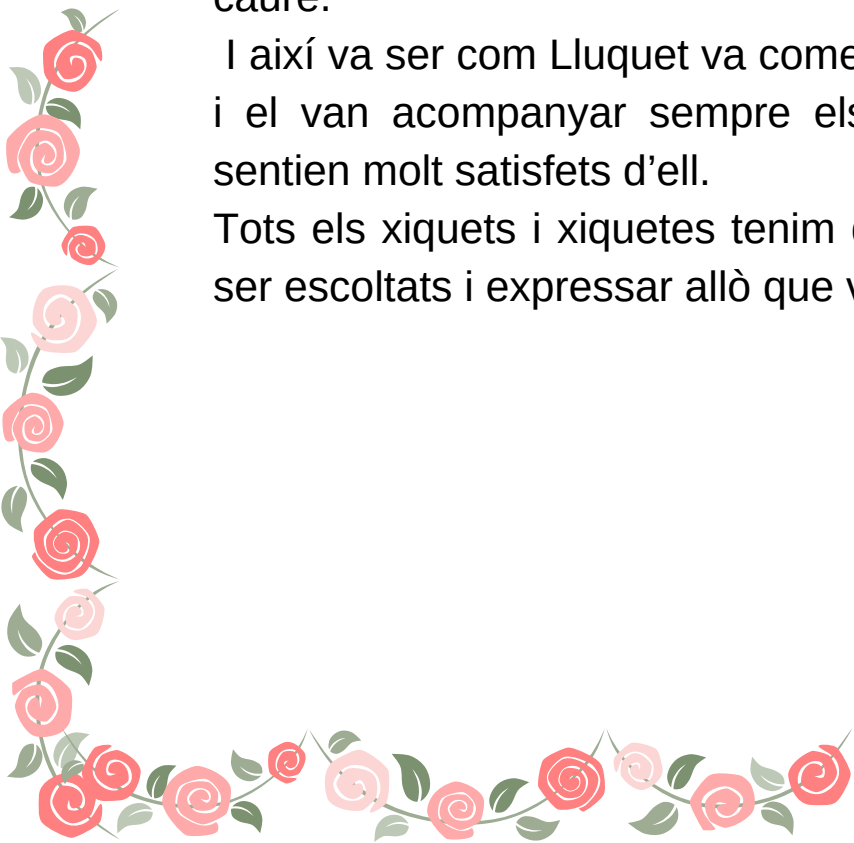
En arribar a casa a l'hora de sopar, esgotat de tota la jornada, va esperar que estessin el pare i la mare a la taula per a explicar-los la notícia i on havia estat durant tot el dia.

Els pares en veure l'alegria del seu fill no es van poder negar i a més a més Lluquet els va dir que amb els diners que havia guanyat els arreglaria la paret de la cuina que estava apunt de caure.

I així va ser com Lluquet va començar la seva carrera de ballarí i el van acompanyar sempre els seus pares, que llavors es sentien molt satisfets d'ell.

Tots els xiquets i xiquetes tenim deures i drets, i un d'ells és a ser escoltats i expressar allò que volem ser!!!

Nerea, Andreea, Pol, Pep 4tA

L'AIGUA ÉS VIDA!!!!

Un dia d'estiu d'una calor molt sufocant, es van trobar una colla d'amics per a disfrutar d'activitats estiuenques i tots junts compartir i celebrar la seua amistat de molts anys. Van decidir fer un passeig amb caiac pel seu estimat riu. Aquell dia les aigües del riu estaven tranquil·les i relaxades; tenien per davant una jornada fluvial molt divertida. Quan ja portaven tres hores remant passant per meandres i corbes sinuoses del riu, van decidir aturar-se en una petita illa que conviu al mig del riu juntament amb els pollancre i tamarius per a fer un descans.

Van baixar del caiac i amb molta cura es van endinsar en aquell petit paratge. Van treure la carmanyola i van començar a esmorzar, gaudint d'aquell silenci absolut, fins que un : xissss, xissss el va trencar. D'on venia aquell Xisssss??????

Van començar a caminar sigil·losament entre les canyes i damunt d'una branca van descobrir 4 gotes d'aigua atemorides i espantades per tot el que estaven vivint. Elles els van demanar ajuda, els van explicar que moltes companyes ja havien desaparegut. Cada vegada eren menys i no podien arribar a tots els horts, als camps d'arròs... la Terra s'estava assecant i damunt havien sentit a dir que portarien uns tubs molt llargs i les poques gotes que quedaven se les volien emportar.

La colla d'amics es van quedar tots bocabadats i es van comprometre a ajudar-les. Els van comunicar que conscienciarrien la gent a dutxar-se amb molt poc temps, que aquell estiu no omplirien les piscines i que anirien a banyar-se a la mar, eliminar els camps de golf i substituir la gespa dels jardins per pedres.

Les gotes es van quedar més tranquil·les perquè es van sentir compreses i per un moment no van perdre l'esperança de tornar a recuperar totes les seves companyes.

Jan M., David, Valeria, Richard, Adam 4tA

LES GOTES VIATGERES

Un matí d'estiu després d'un xàfec important van aparèixer a casa d'Assier unes gotes màgiques que no es podien evaporar.

Les gotes es deien: Lluna, Joanna, Aina i Maria Les quatre gotes eren molt amigues i els encantava viatjar. Com que estaven avorrides esperant que sortís el sol per a emprendre el viatge, van decidir que un cop s'enlairesen podrien anar a fer una volta per tot el món.

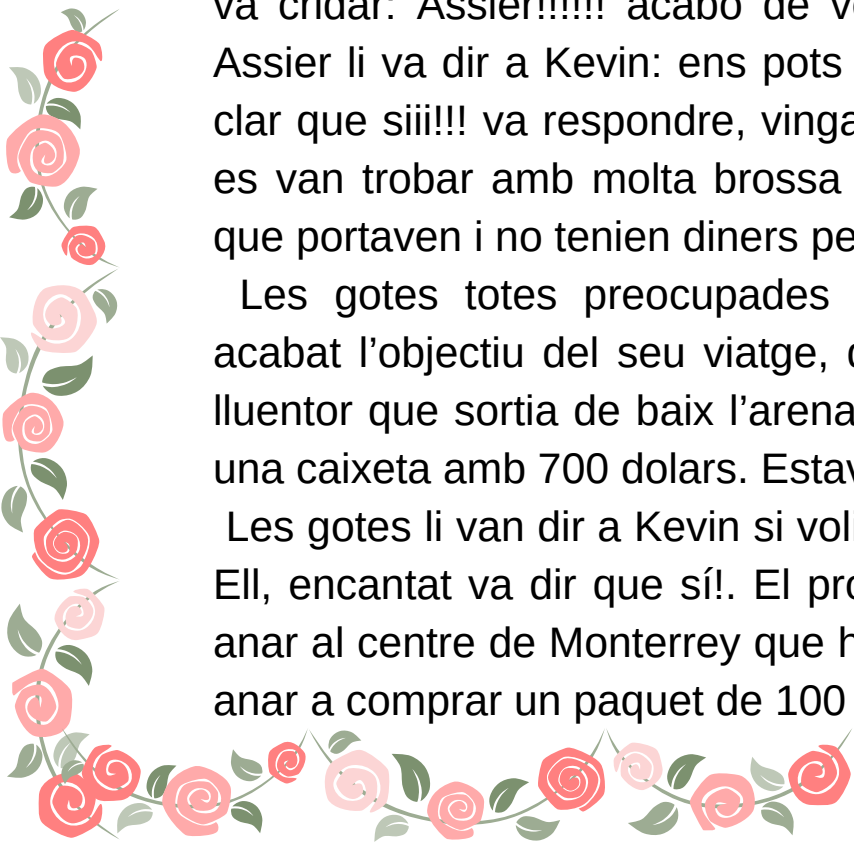
Les quatre estaven d'acord, però necessitaven que una persona les guies. Van acordar que seria Assier el que donés les ordres. Assier era un xiquet alt, ros, amb ulls blaus, moltes pigues a la cara i molt responsable.

Van començar a planificar el viatge . Una d'elles va proposar que podrien observar a quins llocs hi havia més brossa i portar unes bosses per recollir-la. A tots els va encantar la idea.

Assier va proposar a Lluna que tries el primer destí. Va escollir el seu país d'origen : Marroc !!. Van arribar a Rabat i van recollir 7 bosses de brossa només al centre de la ciutat. La segona en escollir país va ser l' Aina i va triar Miami i van anar a un hotel que es deia Miami hotel. Aina allí va veure una cara coneguda i va cridar: Assier!!!!!! acabo de veure el teu germà Kevin!!!!!! . Assier li va dir a Kevin: ens pots portar a una platja de Miami? clar que siiiii!! va respondre, vinga som hi! Quan van arribar allí es van trobar amb molta brossa , van gastar totes les bosses que portaven i no tenien diners per comprar-ne més.

Les gotes totes preocupades es pensaven que ja s'havia acabat l'objectiu del seu viatge, quan de sobte van veure una lluentor que sortia de baix l'arena, van escarbar i es van trobar una caixeta amb 700 dolars. Estaven salvades!!!.

Les gotes li van dir a Kevin si volia continuar viatjant amb elles. Ell, encantat va dir que sí!. El proper destí era Monterrey, Van anar al centre de Monterrey que hi ha un riu i Assier i Kevin van anar a comprar un paquet de 100 bosses i es van gastar 2 \$.

Assier i Kevin van saltar a l'aigua mentre Aina, Lluna, Joanna i Maria aguantaven les bosses. Hi havia molta brossa, van gastar 12 bosses.

Des d'allí van anar amb vaixell a Honolulu. Quan van arribar, van anar directament al centre de la ciutat a recollir brossa i després van visitar un volcà que estava actiu. Lluna va entrar i va sortir tota negra i es va salvar perquè era màgica i només en veure la llum del sol ja quedava neta. En total a Honolulu van gastar 30 bosses. D'allí van viatjar a Hawai i després a Yokohama. Els quedaven 58 bosses. Van tardar 8 hores exactes en arribar.

El primer que van veure va ser l'edifici més alt de Yokohoma i hi havia molta brossa. Allí vivien 296 persones i tenia 70 plantes. Van gastar 24 bosses. Després es van banyar en un riu que es diu Riu Kamo i van gastar 6 bosses. Només els quedaven 28 bosses!!!!

D'allí van navegar fins a la Xina. En arribar a Pekin van anar a la muralla Xina i hi havia molta brossa, van gastar 25 bosses més, els quedaven només 3 bosses. Com encara no havien acabat el seu viatge van comprar 100 bosses. Van seguir el seu camí cap a Romania, amb avió. Quan van arribar, van visitar la iaia d'Assier i Kevin, que els esperava molt emocionada.

Es van desplaçar a Timisoara i hi havia molta brossa, van gastar 51 bosses.

Per fi havien acabat el seu viatge!

Quan van arribar a Barcelona, esgotades de totes les peripècies que havien passat van descansar uns dies i es van trobar decidides a inventar una màquina per a recollir tota la brossa del món.

La van presentar a un concurs. I al cap d'un temps els van comunicar que havien guanyat el premi Nobel del Reciclatge. A partir d'aquell invent el món va quedar tot net!!!!

Mariam, Júlia, Àlex, Jan F., Ainara 4tA

MELANI I LA NOVA ESCOLA

Un matí assolellat del mes d'abril, quan la primavera és a punt d'esclatar, la Melani va arribar a la nova escola. Una xiqueta morena, amb ulls marrons i molt grossos, baixeta, pell fosca, molt amable i simpàtica.

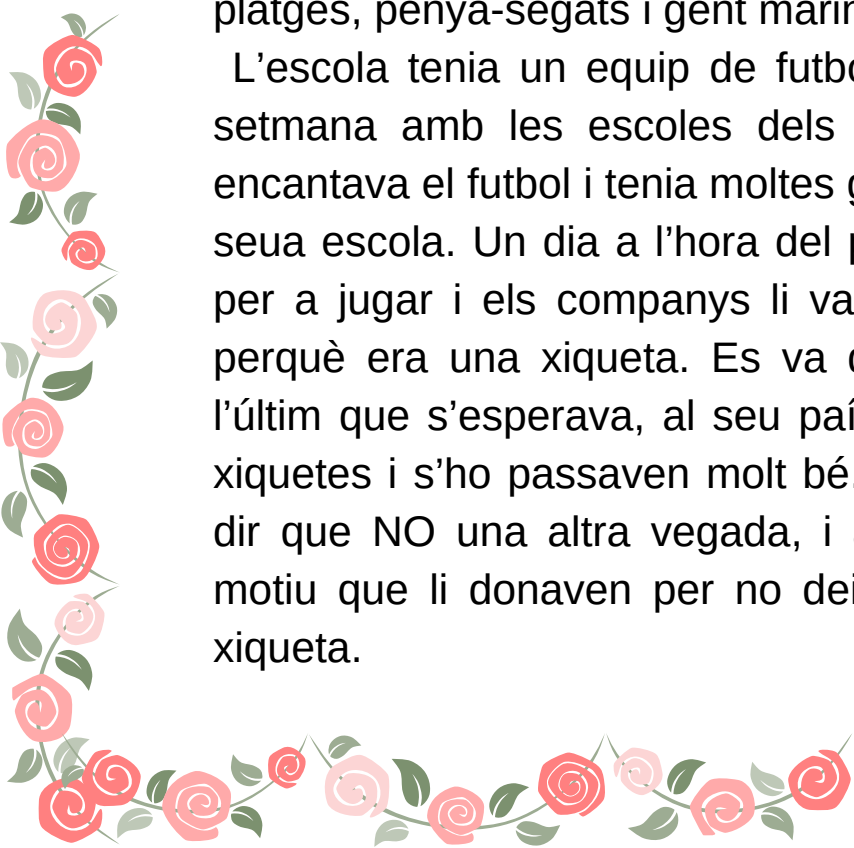
La Melani tenia 10 anys. Fins ara havia viscut a l'Equador, un país molt llunyà i diferent al nostre. Vivia en un poble molt menudet, allí es coneixien tots els veïns, jugaven sempre pel carrer, els jocs que més li agradaven a la Melani era el futbol i saltar a la corda.

Un bon dia, els seus pares van decidir marxar del país per a buscar millor vida i que la Melani tingués més oportunitats quan fos gran. Quan li van comunicar la notícia es va quedar molt trista i a l'hora sorpresa, ella no volia marxar de casa seua, no volia deixar els amics ni la família, no s'esperava aquesta notícia, però els pares ja ho havien decidit..

Li van dir que preparés tot el que volia endur-se perquè marxaven al cap d'una setmana.

En menys de 15 dies, la Melani ja era a la nova escola. Es van instal·lar en un poblet de la costa catalana, petit i envoltat de platges, penya-segats i gent marinera.

L'escola tenia un equip de futbol que competia cada cap de setmana amb les escoles dels pobles veïns. A la Melani li encantava el futbol i tenia moltes ganes de jugar en l'equip de la seua escola. Un dia a l'hora del pati es va presentar a la pista per a jugar i els companys li van dir que ella no podia jugar perquè era una xiqueta. Es va quedar molt parada, això era l'últim que s'esperava, al seu país jugaven tots junts, xiquets i xiquetes i s'ho passaven molt bé. A l'endemà va tornar i li van dir que NO una altra vegada, i així 4 setmanes seguides. El motiu que li donaven per no deixar-la jugar era que era una xiqueta.

La Melani cada vegada estava més trista. Un bon dia en Joan, un company d'una altra classe, li va preguntar què li passava, però ella

no va contestar, va pegar mitja volta i va marxar. A l'endemà Joan va tornar a preguntar-li i llavors la Melani va esclatar en un plor i li va dir que no la deixaven jugar a futbol.

Joan era més gran que la Melani, tenia 12 anys. Joan va anar a buscar els companys de Melani a l'hora del pati i els va prendre la pilota. Els companys es van encarar tots en contra de Joan, demanant-li. Joan els va preguntar per què no deixaven jugar la Melani a futbol, i ells van respondre ràpidament perquè era una xica. Llavors els va fer seure al terra i els va demanar que l'escoltessen. Va començar explicant que estava molt trist de veure com xiquets del seu poble tenien aquella actitud, que Melani encara que fos una xica li agradava molt jugar a futbol i en sabia molt i que no importa si som xics o xiques sinó el nostre caràcter, les nostres habilitats, les nostres aficions...Els altres xiquets van reflexionar de tot això i se'n van penedir molt. A partir d'aquell dia ja van deixar jugar Melani i es va convertir en una famosa futbolista professional i aquells companys que al principi no la deixaven jugar, van ser els seus fans number one!!!!

Marina, Elia, Pablo, Dani, Iker 4tA

AVENTURES DE CLARA I SARA!

Un matí de tardor, d' un cel brillant i seré, es convertia en un bon dia per a fer una visita al Zoo.

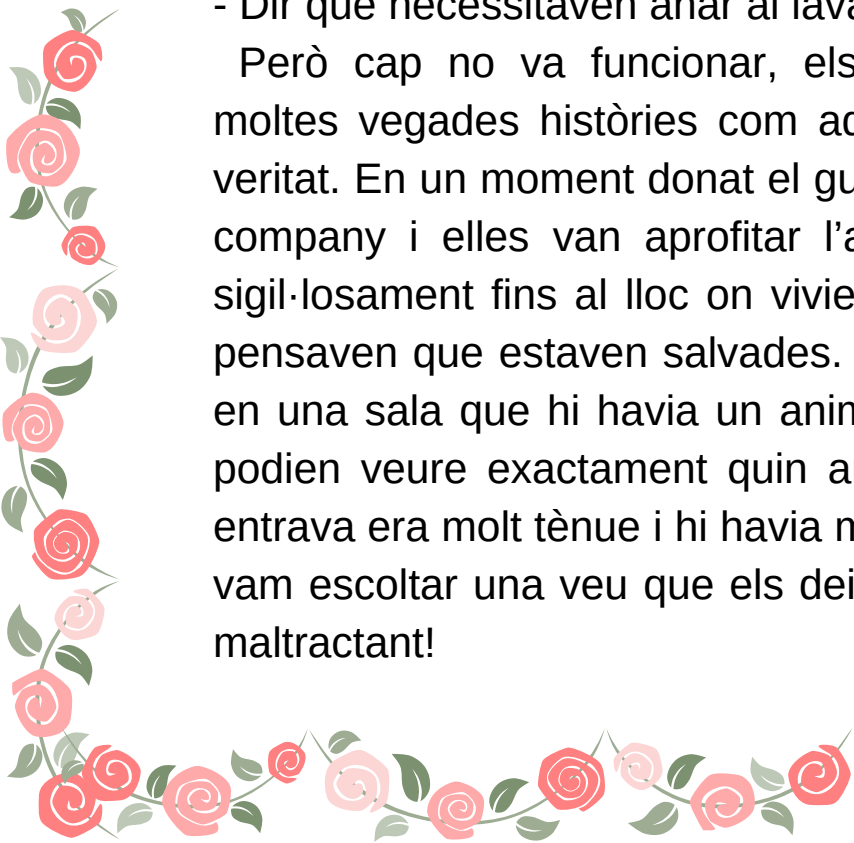
A Clara i Sara, unes germanes bessones de 10 anys, els encantava estudiar i descobrir la vida dels animals , els seus costums, què mengen, de quin país venen... El que sentien era passió pels animals. Un dissabte al matí quan es van despertar, van quedar mirant-se i de sobte, les dues a la vegada, van dir : anem al zoo?

Clara i Sara, amb només 10 anys, no podien anar soles al Zoo. Tot i això com que eren molt entremaliades van aprofitar que la seua iaia estava malalta i vivia al costat de casa per dir-li a la seva mare que anaven a fer li companyia .

El que van fer les dues bessones va ser escapar-se i anar directes a l'entrada del ZOO. En arribar no les van deixar passar, no tenien entrades ni diners per a comprar-les. Es van amagar darrere un arbre i van començar a rumiar quines coses podien dir perquè les deixessin passar:

- Distreure al guàrdia de seguretat.
- Fingir que s'havien perdut i els pares estaven dins.
- Dir que necessitaven anar al lavabo

Però cap no va funcionar, els guàrdies ja havien escoltat moltes vegades històries com aquestes i sabien que no eren veritat. En un moment donat el guàrdia va anar a parlar amb un company i elles van aprofitar l'avinentsa i es van endinsar sigil·losament fins al lloc on vivien els cocodrils. Un cop allí ja pensaven que estaven salvades. Sense adonar se'n van entrar en una sala que hi havia un animal lligat en cadenes i que no podien veure exactament quin animal era perquè la llum que entrava era molt tènue i hi havia molta penombra, però de sobte vam escoltar una veu que els deia: Necessito ajuda, ens estan maltractant!

Sara i Clara es van quedar bocabadades i espantades a l'hora, no sabien què estava passant. Es van aproximar a l'animal i ell les va avisar que si les trobaven allí no sortiren vives, igual que li passaria a ells i molts dels seus companys. Els va explicar que no els donaven menjar, els tenien moltes hores al sol i un seguit d'accions que feien que els animals fossin molt infeliços, i com que cada cop teníem més ràbia eren més dolents i a vegades espantaven molt els visitants i llavors encara els castigaven més.

L'animal amagat els va dir que els podrien ajudar, que ell sabia on eren les claus de les gàbies per a poder alliberar-los, i si ho aconseguien invitaria les xiquetes a un safari per l'Àfrica. Les xiquetes, emocionades i atemorides a la vegada, van seguir totes les instruccions que els van donar. Van esperar que arribés la foscor de la nit per a començar a obrir totes les portes. A poc a poc el zoo es va anar quedant buit i quan van sortir els primers rajos de sol i la ciutat es començava a despertar tothom parlava del mateix. Havien desaparegut els animals de zoo.

De sobte van sentir una veu que deia: Saraaaa, Claraaa és hora d'aixecar vos, hem d'anar al col·le!

Ciara, Nour, Lara 4t.A

ATRAPATS A LA PLAY

Marc Curto i Diego anirem a casa de Marc Franquet. Estem molt emocionats i contents.

Diego porta ulleres de color blau, un jersey de marca Vans, uns pantalons i sabates de Adidas i li agrada la programació. Marc Curto porta una sudadera de color negre amb uns pantalons de color gris. Marc Franquet porta una sudadera de color taronja i un puff blau fosc, pantaló negre, sabates Nike, té el cabell llarg, ulls marrons i nas petit.

Hem començat a jugar en la Play de Marc Franquet.

Però per una baixada d'energia la Play ha atrapat a Marc Curto, Diego i Marc Franquet dins d'ella.

“error 2 '3230293' 748 error”.

Per sortir de la Play hem superar dos jocs.

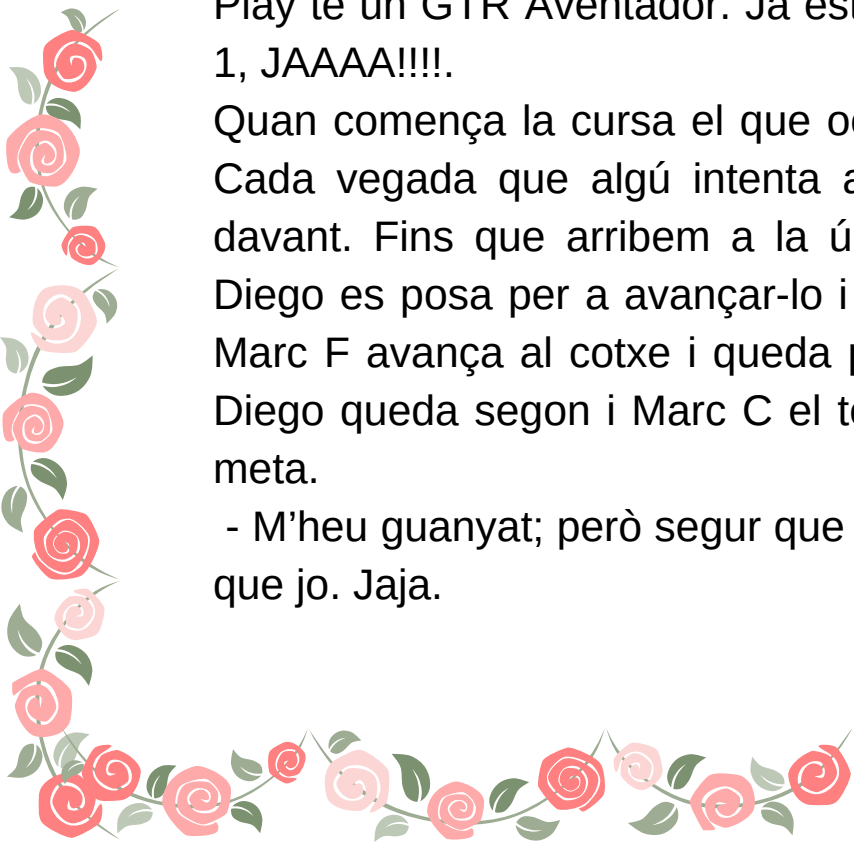
El primer joc és “El gran turismo” hem de triar el nostre cotxe:

- Jo vull el Ferrari de 1500 cv, ha dit Mac C
- Jo vull el Lamborghini 1500 cv, ha demanat Diego
- I jo el Supra de 1500 cv.

Aleshores hem tunejat tots els cotxes. I ja estem preparats tots els cotxes. És una cursa d'una volta. Els tres contra la Play. La Play té un GTR Aventador. Ja estem a punt de començar, 3, 2, 1, JAAAA!!!!.

Quan comença la cursa el que ocupa el primer lloc és la Play. Cada vegada que algú intenta avançar, el cotxe s'hi posava davant. Fins que arribem a la última corba i pensem un pla. Diego es posa per a avançar-lo i quan la Play es posa davant, Marc F avança al cotxe i queda primer. La Play peta el motor, Diego queda segon i Marc C el tercer i la Play no ha creuat la meta.

- M'heu guanyat; però segur que no us passeu Minecraft abans que jo. Jaja.

Després la Play ens ha teletransportat al Minecraft. Quan apareixem al món del Minecraft tots anem a buscar fusta per construir les ferramentes bàsiques: arcs, espases, guants de boxa... Després hem anat a buscar animals. Al dia següent hem anat a la mina per mirar i fer-nos les armadures.

Cadascú hem anat a fer cosa: Marc Curto ha començat a buscar el portal per sortir de la play, Diego ha anat a buscar diamants i Marc Franquet l'ajuda. Al final Marc Franquet i Diego han aconseguit bastants diamants.

Marc Curto ha trobat el portal. Tots hem entrat al portal en busca de perles del end per obrir el portal definitiu. El dia u en vam trobar nou. El dia dos, vam poder trobar totes les perles que faltaven.

Ja teniem les armadures i estavem preparats per a lluitar contra el drac. Diego s'encarrega dels cristalls, Marc Curto i Marc Franquet van donar-li una bona pallissa.

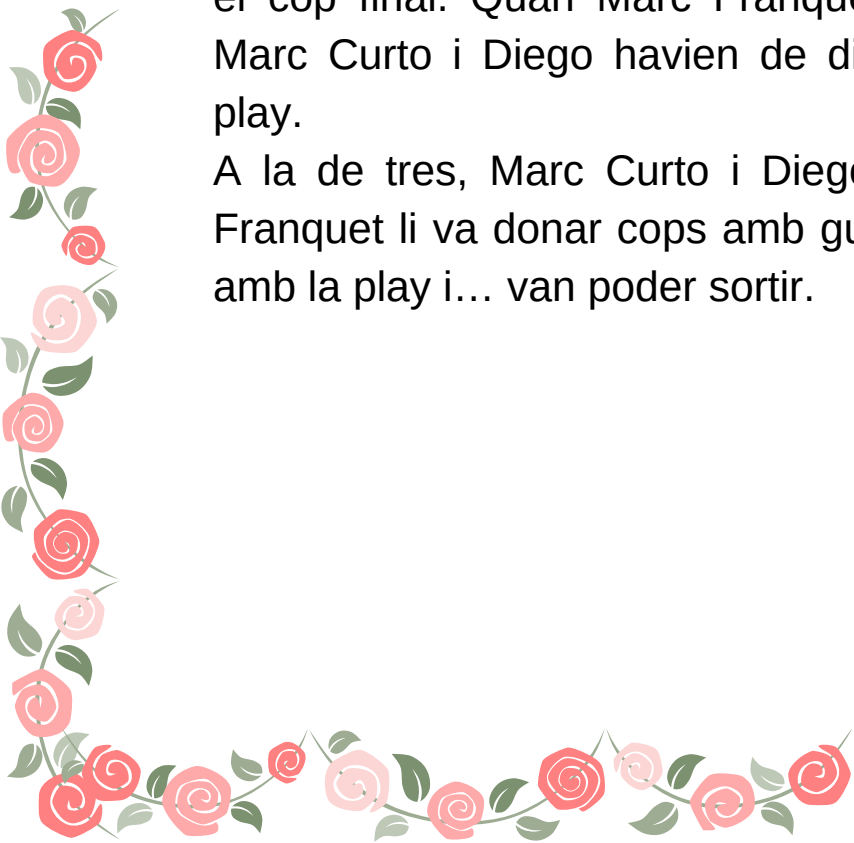
Després vam entrar pel portal per a sortir de la play; però la play ens va dir:

“No escapareu tant fàcil” i, per una errada, vam tornar al minecraft.

Diego i Marc Curto van construir una escala per a poder-li donar el cop final. Quan Marc Franquet estava pujant per l'escala, Marc Curto i Diego havien de disparar les seves fletxes a la play.

A la de tres, Marc Curto i Diego van disparar fletxes i Marc Franquet li va donar cops amb guants de boxa. I... van acabar amb la play i... van poder sortir.

Marc C, Marc F, Diego 4B

EL GOS I LES AVENTURES

Hi havia una vegada, una família que va adoptar a un gos petit. Era blanc i tenia els ulls blaus, però no era un blau normal era d'un blau molt clar. Tenia quatre anys i mig, les orelles punxegudes i el morro allargat. El que més els hi agradava era el seu nom Coco. Van passar els anys i va créixer molt, la família ja no el volia.

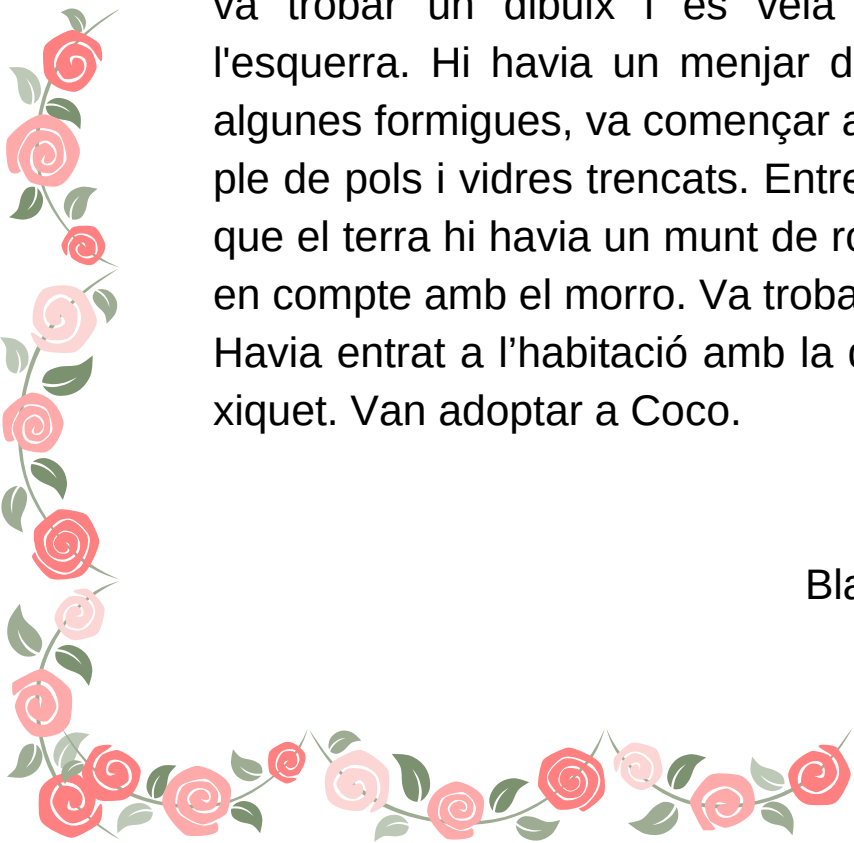
Un dia el van deixar fora de casa, Coco va començar a caminar fins que es va trobar davant de una casa abandonada. La casa era molt vella, sobre uns cinquanta-dos anys i havien moltes teranyines. Va entrar dins de la casa. Només entrar va veure una finestra amb moltes flors seques. De sobte va escoltar a una dona plorant al pis de dalt. Molt lentament va puja les escales i va entra a una habitació. Va veure a una dona trista, i la dona li va dir:

- Busca al meu fill!!

La dona va tirar al gos a l'espill que hi havia a l'habitació i l'espill el va tragar. Va aparèixer en un bosc tenebrós amb molta boira, va caminar i va trobar un gos perdut i com tenia curiositat, el va perseguir i el va portar a una casa en ruïnes. Dins de la casa es va trobar un dibuix i es veia un camí que anava cap a l'esquerra. Hi havia un menjar deliciós, el va provar, hi havia algunes formigues, va començar a bordar de la temor, el got era ple de pols i vidres trencats. Entre rates i escarabitxes va veure que el terra hi havia un munt de roba. Era el xiquet, el va agafar en compte amb el morro. Va trobar una porta.

Havia entrat a l'habitació amb la dona. Li va donar a la dona el xiquet. Van adoptar a Coco.

Blanca, Erika, Aroha, Rebeca 4B

LA HISTÒRIA VIRTUAL

Hi havia una vegada tres adolescents. Una es deia Carla que és alta de 1.87m rossa, de setze anys, un altre que es deia Mohamed que era alt i moreno de 1.93m de disset anys i Joan de 1.99m que és ros de vint anys.

Un dia que passejaven pel bosc es van trobar una casa abandonada, tenien molta curiositat i van entrar per a fer una a investigació a la casa. La casa era vella de tres pisos amb molta pols i les fustes quasi trencades. Quan van arribar a l'últim pis i van trobar un portal, van entrar a un univers virtual. Quan van entrar van començar a investigar tot el lloc. Mentre estaven caminant es van trobar un radar. Van agafar el radar. Pensaven que era estrany. El van agafar i van seguir pel seu camí. De sobte es van trobar uns transformers que havien segrestat un transformer que era bo. Llavors els adolescents havien de salvar al transformer bo. Allí es van adonar que el radar que havien agafat servia per trobar unes armes i armadures per a rescatar al transformer bo. El radar també donava unes missions per agafar les armes i les armadures.

La primera missió era trobar un pal de diamant i una fusta. De sobte es van trobar un pic i van començar a picar els materials que necessitaven per a construir una espasa. Van quedar-se meravellats perquè era molt bonica. Llavors es van adonar que necessitaven molts més materials i l'únic que podien fer era anar a treballar tot el dia per poder acabar. Van treballar durant tota la setmana i després d'un temps van aconseguir acabar totes les armadures. Van eliminar a tots els transformers menys un, el cap. Al final van ajuntar forces per a derrotar-lo. Van aconseguir-ho. El transformer bo els va tornar al món normal i també una recompensa que eren tres cotxes que es transformen en transformer per a recordar-se el que van fer que era molt bo.

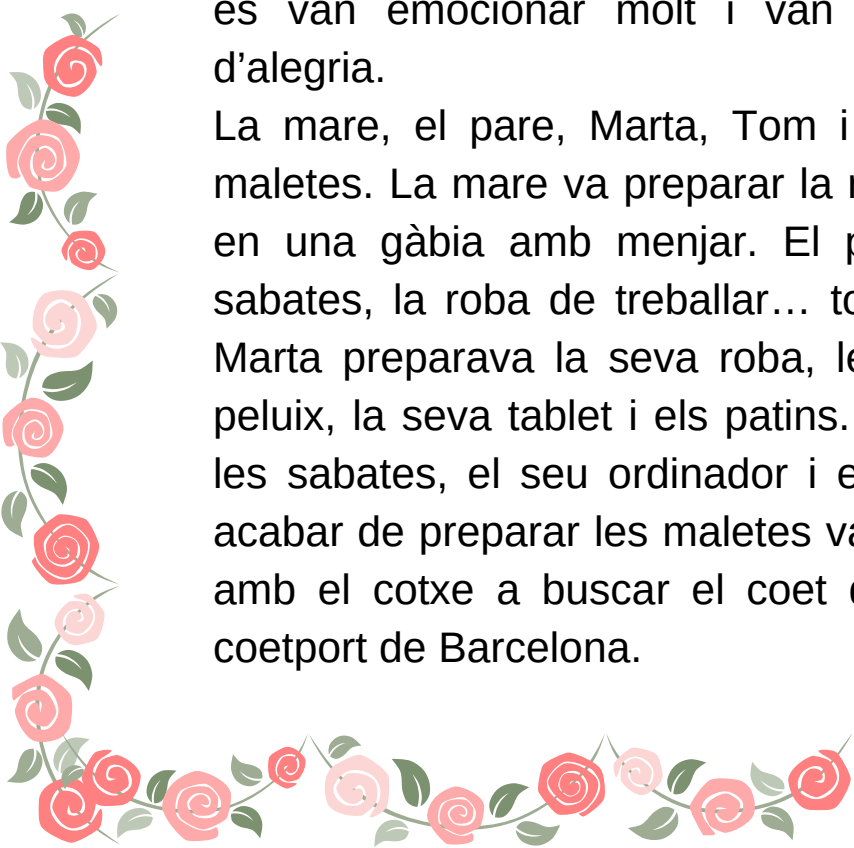
Miguel, Pau, Romeo 4B

EL VIATGE AL PLANETA MEGA RACK

La família Reverter fa molts i molts anys eren exploradors i aventurers. Eren d' Amposta però després els pares van decidir anar a viure a Barcelona. La mare es deia Júlia i era una mica baixeta, prima, tenia el cabell castany i curt i els ulls verdosos. El pare es deia Antoni era molt alt, tenia el cabell una mica ros i els ulls marrons. La filla es deia Marta era baixeta, tenia els ulls de color marró clar i li agradava molt viatjar. El fill es deia Tom era més alt que la Marta, tenia els ulls verdosos i era molt tranquil. De mascota tenien un hámster femella que es deia Linda, era de color crema amb una taca negra al llom, els ulls els tenia diferents un de color verd i l'altre ull marró clar i era molt graciosa i peluda.

Un dia els fills estaven jugant amb l'ordinador i els pares miraven les notícies. A les notícies sortia un astronauta que va descobrir que les persones podien viure al planeta Júpiter. Els pares els hi van explicar als fills la nova notícia, també volien donar-los-hi una sorpresa, viatjar a Júpiter. El dia següent viatjaven al planeta. Quan la mare els hi va dir als fills, aquests es van emocionar molt i van començar a saltar i xisclar d'alegria.

La mare, el pare, Marta, Tom i Linda estaven preparant les maletes. La mare va preparar la roba, les sabates, els hámster en una gàbia amb menjar. El pare va guardar la roba, les sabates, la roba de treballar... tot el que es quedava a casa. Marta preparava la seva roba, les sabates, el seu gosset de peluix, la seva tablet i els patins. Tom preparava la seva roba, les sabates, el seu ordinador i els seus auriculars. Quan van acabar de preparar les maletes van sortir al carrer i van marxar amb el cotxe a buscar el coet que tenien emmagatzemat al coetport de Barcelona.

En arribar al coet es van enlairar a Júpiter. Van arribar al cap de cinc dies.

Quan van baixar del coet van anar a buscar una casa adequada per a ells. Al costat d'un bosc van veure una casa gran. Els fills els hi agradava molt. Es van quedar a passar aquells dies.

Un dia el fill va demanar als pares de passejar pel bosc. Van sortir de casa a passejar pel bosc. Al mig del bosc, surant entre els arbres, hi havia una bola de tots els colors lila, al costat un cartell que deia: Porta d'entrada al planeta Mega Rack.

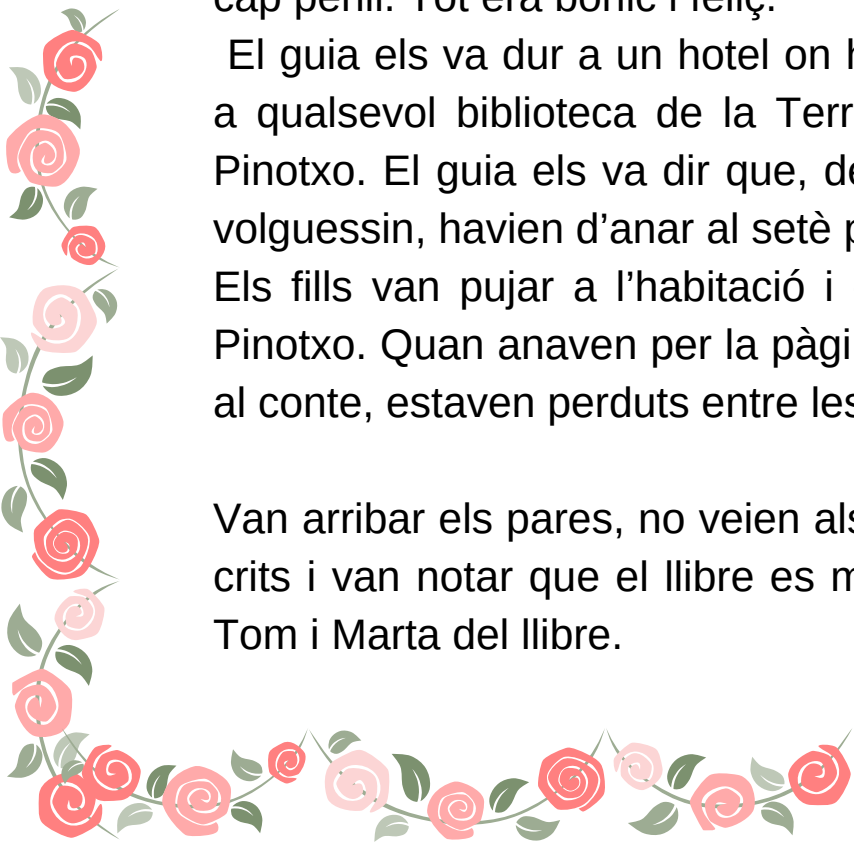
Com la família Reverter era exploradora, van passar per la bola i van entrar al planeta. Allí hi havia un vigilant que demanava les dades als que entraven. El vigilant també era el guia i el van seguir. Tot, tot, però tot era de color lila, de diferents tons, però lila.

Les plantes canviaven de color a cada segon. Les escoles eren al camp, els llibres eren grossos. Les fàbriques feien molt de soroll; però era música. Les farmàcies i les botigues donaven els productes gratis. Els animals parlaven com les persones i caminaven. El guia els va regalar un drac de peluix a Tom i una nina a la Marta. La gent sempre reia, no s'enfadaven. No havia cap perill. Tot era bonic i feliç.

El guia els va dur a un hotel on hi havia molts llibres, més que a qualsevol biblioteca de la Terra. Tom va agafar el llibre de Pinotxo. El guia els va dir que, després d'agafar els llibres que volguessin, havien d'anar al setè pis, habitació 43.

Els fills van pujar a l'habitació i es van estirar al llit a llegir a Pinotxo. Quan anaven per la pàgina quatre, de sobte van entrar al conte, estaven perduts entre les pàgines.

Van arribar els pares, no veien als fills. Però van sentir els seus crits i van notar que el llibre es movia. El van obrir. I van sortir Tom i Marta del llibre.

Els pares van enviar un missatge als amics de la Terra explicant el que estaven vivint. Van enviar-los un vídeo del nou planeta. Els familiars ho van enviar a tots els governs i empreses de notícies. Els Reverter es van fer famosos; però es van queda viure a Mega Rack.

Hafsa, Ainhoa, Iveth, Zaynab 4B

LA MANSIÓ

A La Ràpita vivia una colla d'amics.

A la colla d'amics hi havia quatre persones: dos xiques i dos xics: Julen era ràpid i era jugador de futbol. Elma era graciosa, tenia molts amics i era detectiu. Alexia vestia bé, era una gran gimnàstica i feia masters-classe. Kilian portava el pèl de colors, li agrada molt el futbol i era youtuber.

Quan es van fer grans van decidir viure junts i es van comprar una mansió.

La mansió era enorme, més gran que una escola. Cada habitació tenia un estudi amb zona de lleure i zona de treball; i la part de dormir on hi havia el llit i l'armari i, al mig de les dues parts una porta que era un bany amb un vàter, una dutxa i un rentamans. D'aquestes habitacions n'hi havia cinc.

A més, hi havia una cuina, un menjador, una sala de descans, una sala de jocs, una petita piscina interior i un bany comú.

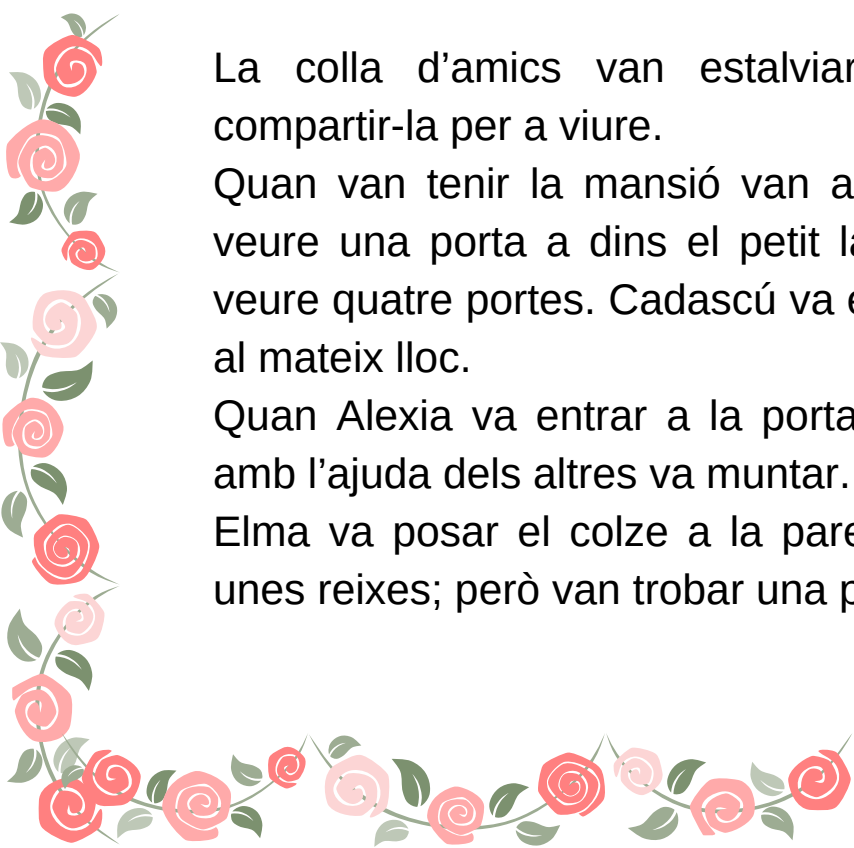
També tenien un jardí enorme on hi havia arbres, parterres i un petit laberint.

La colla d'amics van estalviar per comprar la mansió i compartir-la per a viure.

Quan van tenir la mansió van anar al jardí a passejar, i van veure una porta a dins el petit laberint. Quan la van obrir van veure quatre portes. Cadascú va entrar a una porta i... donaven al mateix lloc.

Quan Alexia va entrar a la porta va caure per un forat, però, amb l'ajuda dels altres va muntar.

Elma va posar el colze a la paret, havia un botó i van baixar unes reixes; però van trobar una palanca que les va pujar.

Van seguir caminant i van veure una porta que donava a... una petita habitació plena, plena de joies i monedes d'or.

Quan feia uns deu minuts que estaven mirant tot aquell tresor, les parets van desaparèixer. Estaven al darrere de la mansió.

Vam investigar dies, setmanes i mesos per dins i fora de la mansió, pels llibres que havia a la casa i pels llibres de la biblioteca, i... no van trobar res de res.

Julen, Elma, Kilian, Alexia 4B

EL TRESOR MISTERIOS

L'any 1917 a Uruguay hi havien quatre persones que es deien Josep, Maria, Jose i Mariam. Estaven al camp i van veure un munt de terra. Es van pensar de hi havia una cosa amagada i van excavar amb les mans. Van troba una botella que tenia un mapa que explicava que hi ha havia un tresor al desert.

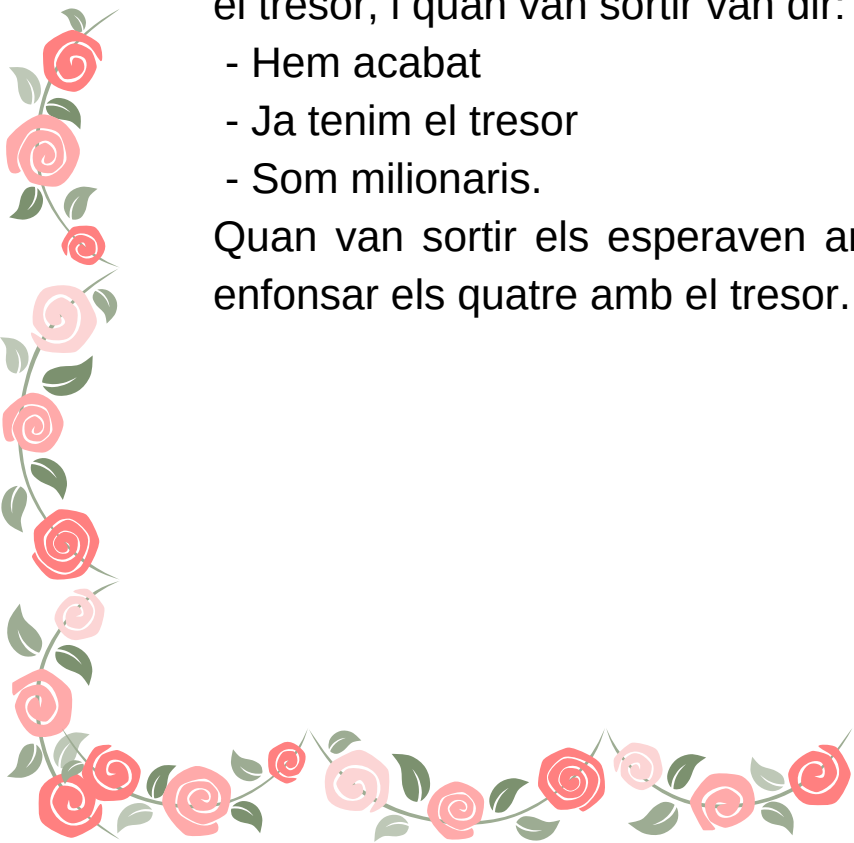
Van agafar un avió a Egipte. Van arribar a Egipte, van sortir de l'aeroport, van llogar un cotxe i van fer camí a la piràmide.

Quan van arribar no van trobar la porta, estava amagada. Quan van entrar hi havia un lleó i van agafar un arc i van matar al lleó, i havien punxes de metall, van agafar al lleó entre tots i el van tirar a les punxes per avançar a la següent prova. A la següent prova hi havien números romans, però se repetia el número 17 en número romà. Havien pensat escriure en un ordinador gamer el número 17, quan van posar el número 17, es va obrir una porta que passava a la següent prova. A la següent prova era un parkour, havies de saltar. Van saltar i quan van saltar es va obrir una trapa i van caure. Quan van caure estava el tresor. Quan van veure el tresor el van obrir rapidíssim i van veure monedes d'or, diamants i objectes. Entre els quatre van agafar el tresor, i quan van sortir van dir:

- Hem acabat
- Ja tenim el tresor
- Som milionaris.

Quan van sortir els esperaven arenes que es movien. Es van enfonsar els quatre amb el tresor.

Naji, Eric, Kaio 4B

L'ÀREA 51

Un 18 de juny, a la carretera dels extraterrestres als Estats Units , tres xics i dos xiques , espanyols i espanyoles estaven passejant amb el cotxe. Després de seguir tres hores de camí es van donar conte que hi havia un cartell que deia AREA 51 i no sabien de què era. Un dels xics va sortir del cotxe . Va veure empleats que treballen allí i es va aproximar poc a poc i els va escoltar silenciosament. Estaven Parlant de que volien contractar a les altres persones i quan ho va sentir va anar ràpidament a contar-ho als seus companys. Després de contar-ho tot als seus amics i estar parlant una bona estona es van decidir : les dues xiques van dir que no i un xic tampoc volia i els dos xics que quedaven van dir que sí que volien .

Van anar a preguntar per treball i el dos homes que estaven allí i els van dir:

- Com sabeu això que volem algú per treballar ? -va preguntar un dels treballador.

Un dels xics va dir:

-Us hem escoltat mentre estàveu parlant .

Un dels treballadors es va enfadar pero l'altre li va dir que no senfadés perquè ja tenen algú més per treballar , ja que no tenen a quasi ningú pe i van decidir contractar-los. Després de contractar-los els van donar un tratge de militar i se'ls van ficar. Després de ficar-se'l es van ficar-se a treballar, a agranar, a fregar i a netejar-ho tot. Quan van acabar se'n van anar a dormir fins l'endemà a les 6:45h del matí. Van dormir tot aquest temps i en soldemà es van ficar a tallar les fruites i verdures del jardí per sobreviure allí al treball. Quan van acabar els altres treballadors els van dir que descansessin una estona i van dir que d'acord. Després .d'aquella estona descansant hi havia una emergència i s'havien de canviar ràpid de roba, perquè anaven en pijama.

Quan van acabar de canviar-se van anar tot corrents per anar a la emergència i quan van acabar l'emergència estaven molt cansats i van anar a dormir. Després de despertar-se se'n van anar a caçar conills , porcs i vaques per a menjar. Van fer els trossos de carn i van acabar de menjar i se'n van anar a la seva casa.

CARLINHOS PAELLA:

LA LLEGENDA DEL FUTBOL

Any 1950, 19 d'agost, Brasilia, ciutat de Brasil, neix el famós futbolista Carlinhos Paella. Era morè amb ulls verds i cabell negre amb metxes rosses. Sempre estava jugant amb els seus amics al carrer a prop de casa i de la botiga de gominols. Jugava a futbol perquè era la seva vida i el seu somni.

Un dia, quan estava fent un partit amb els seus amics, un observador el va veure. Era un observador del Santos. Quan el va veure el va cridar i li va dir: - Ei tu xiquelo, vine aquí!

- Qui jo!?! - va dir Carlinhos Paella.

- Si tu! - va exclamar.

- Ok, que vols? - va preguntar Carlinhos Paella.

- Em pots donar el número de telèfon de ton pare. - va dir l'observador. - El número de teléfono es 601 78 45 68 - va dir Carlinhos Paella. Després de la trucada el pare de Carlinhos Paella tenia molta alegria. El va fitxar el Santos. Va estar a la pedrera quatre anys. Li van donar treball al pare a l'obra. Poc a poc son pare va anant guanyant diners per a que Carlinhos Paella poguera jugar al Santos. Anava pagant poc a poc.

Un dia va jugar al primer equip quan tenia vint anys. Ell era el millor mig campiste de tot el món de la seva categoria i havia marcat 103 gols en tota la seva carrera.

Jugaven el Santos contra Boca Juniors. Era un partit molt important perquè era la final de la Copa Libertadores.

Cafú li va fer una entrada molt forta a Carlinhos Paella que va causar que es trenques el peu. Va anar a l'hospital. El van tenir hospitalitzat dos mesos. Li van dir que no tenia cura, era una lesió molt greu. A més a més va tenir altres complicacions i van haver de tallar-li el peu. Va estar sis mesos recuperant-se. Al cap de sis mesos de sortir de l'hospital li van diagnosticar càncer cerebral. Va estar tres mesos hospitalitzat; però van veure que no tenia cura. Va caure en coma i ja no va despertar més.

Va morir una nit de plujosa d'octubre al 1971.

Els paellers

EL FOSC PASSAT DELS PARES DEL TIM

Una nit de tempesta, el Tim, que era un xiquet de deu anys, va decidir escapar-se de l'internat per descobrir un món nou. Quan intentava sortir de l'internat es va trobar amb un passadís secret, que condueix a una zona prohibida. Tim decideix seguir pel camí encara que les conseqüències puguin ser horripilants. Quan el Tim ja va veure la llum de la lluna, va pensar que ja quedava poc. El passadís es va acabar i el Tim va veure al horitzont una caseta amb una llum. El Tim intrigat es va apropar per veure el que hi havia dins la caseta. Hi havia un home sentat a un gronxador que feia un soroll un tant desagradable per al xiquet. L'home al veure'l, li va dir:

- Ei, tu, què fas aquí?! És una zona prohibida!

El Tim al sentir-ho se'n va anar corrents i una dona de l'internat el va veure i va anar a buscar-lo. De cop va sentir que una persona l'agafava de l'esquena i se l'emportava. L'home el va sentar a una cadira lligat. El Tim no parava de cridar: -Ajuda, ajuda!! No em facis mal, per favor!!!!!!!

L'home li va dir:

- Espera, espera, em sonen d'alguna cosa familiar. Com et dius? - Em dic Tim Stones Bitz. Per?

L'home va rebuscar dins d'un calai, i va trobar una foto antiga, de tres persones. - Els reconeixes? - va preguntar l'home.

El Tim no va conèixer a ningú, l'home li va apropar la foto a la cara, i va veure que es pareixen molt. L'home li va dir si sabia alguna cosa dels seus pares. El xiquet curiós va dir que no, li va canviar la cara dràsticament i li va preguntar a l'home:

- Son els meus pares?

L'home es pensava que sabia qui eren, al parèixer el xiquet sabia que tenia pares pero no sabia qui eren. Tristament l'home li va dir que son suns pares. El Tim li va preguntar que com eren suns pares perquè no els coneixia. L'home coneixia perfectament a suns pares de fa temps, va començar a describirlos, i el Tim va quedar-se bocabadat. El xiquet no sabia res de sos pares. Cada vegada que explicava era més interessant. L'home li va explicar que a l'any 1913, els pares dels seus pares els van enviar a un internat perquè ja eren suficients grans i també per causa de diners i treball. A l'internat es van conèixer i es van fer molt amics, hasta arribar el punt de ser novios. El seu pare tenia un millor amic que es deia Adolfo. Adolfo i el pare eren molt amics i tenien una colleta. Un dia els van citar per anar a la guerra i la seva dona desgraciadament es va tindre que quedar a l'internat. Al dia següent Adolfo el seu pare i la colleta van agafar un avió amb direcció a Austria. Els Austríacs els van disparar un míssil a l'ala de l'avió dreta. L'avió va caure, i justament va caure damunt d'una bomba. El seu pare, Adolfo i la colleta desgraciadament van morir. Quan la seva mare es va enterar li va agafar un atac de cor i també va morir. I finalment el Tim ja va saber la història del seus pares.

ELS GUERRERS BLANCS

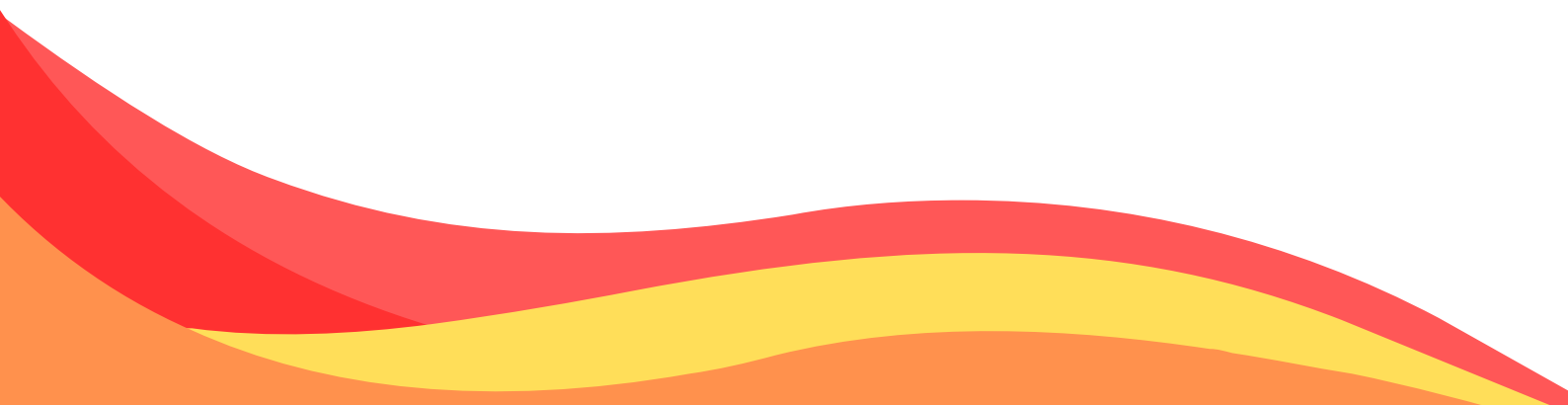
Un divendres al matí un jove cavaller es va proposar una proesa. Que era que havia de passar una setmana sencera a un bosc del drac, per derrotar-lo.

Però no ho volia fer tot sol així que va buscar a gent per a fer el seu repte; però tothom tenia temor del drac.

Com ningú acceptava, se li va ocórrer una idea: donaria 10.000€ a la primera persona que acceptés el seu repte.

No s'ho esperava que una colla que d'onze persones que Tailer, Ian, Manel, Didac, Alex, Jana, Claudia, Eleonor, Mar. Alex i Jana foren les primeres en arribar al bosc, a diferència de Manel que va ser l'últim en arribar.

Quan havia passat una setmana el guanyador va ser Eleonor la va premiar i va guanya els 10.000€.

Els 3 superherois i la galeta de gingebre

Hola, sóc súper Víctor i sóc un superheroi. Ara us contaré com va començar tot.

Fa molts anys quan jo anava a l'escola vaig conèixer a dues companyes, Inas i Marta, i des d'aquell moment ens vam fer amics.

De petits els tres volíem ser superherois i ens vam jurar que de grans ho seríem. Com que ho desitjàvem tant, vam pensar en quin seria el nom de cadascú i també en com serien els nostres vestits. Els decoraríem amb purpurina, pintura, retoladors adhesius ...A l'hora del pati, ens divertíem parlant sobre com seria la nostra primera missió com a superherois i amb quins serien els nostres poders.

Varen passar els anys i finalment als 18 anys vam aconseguir els nostres poders. Jo, súper Víctor podia volar, súper Inas podia moure l'aigua i súper Marta tenia el superpoder de fer foc i aigua.

Voleu que us conti la primera missió? La que vam pensar tant de petits? Va que serà molt divertida!

Nosaltres, com a bons superherois que som, vam construir-nos un cau secret per poder reunir-nos sense que ningú ens veiés. Un dia ens va sonar l'alarma per avisar-nos que el malvat galeta de gingebre havia començat a fer de les seves. Ens vam ficar el vestit les màscares i vam entrar en acció. Vam arribar a la plaça i vam començar a lluitar contra la galeta de gingebre que estava convertint a la gent en galetes. Súper Marta, amb el seu poder, va cremar a poc a poc la galeta amb ajuda dels seus companys. Quan la galeta de gingebrea quedar reduïda a pols, les persones van tornar a ser persones. Ens vam abraçar i ho vam celebrar.

Us ha agradat? Espero que sí, perquè a mi molt tot i que ens va costar molt guanyar aquesta missió.

Inas, Víctor i Marta

ELS QUATRE AMICS INSEPARABLES

Un dia passejant pel carrer ens vam trobar els quatre amics: Fèlix, Josep, Òscar i Peter. Feia temps que no ens veiem. Estàvem molt contents. Vam decidir anar a jugar a futbol. Quan ens vam cansar vam anar a casa de Fèlix a jugar al FIFA. Passada una hora cadascú va anar a casa seva.

-Adéu! Me'n vaig a casa que s'ha fet tard! - va dir Josep.

-Adéu! Jo també me'n vaig a casa. - va exclamar Peter.

L'endemà ens vam trobar al barri. Josep estava malalt de la panxa i no va poder venir. Vam decidir d'anar a visitar-lo. Vam tocar el timbre i va respondre la seva mare.

- Hola? Qui és? - va preguntar la mare del Josep.

- Hola! Som els companys de Josep -va exclamar en Fèlix.

- D'acord! Pugeu, pugeu!- va dir la mare del Josep contenta.

Van pujar per l'ascensor fins al tercer pis i la mare del Josep els esperava amb la porta oberta i un gran somriure.

- Passeu, passeu. El Josep està a la seva habitació.

Tots tres van recórrer el passadís fins a arribar-hi.

- Hola, Josep! Com estàs? - va preguntar.

- Estic bé, i vosaltres?- va preguntar Peter.

Tots quatre es van abraçar, i després li van regalar al Josep dues coses. El Josep va obrir els regals, i va veure que eren unes polseres, una bossa de llaminadures i una pilota de futbol. Josep va obrir els ulls com dues taronges. No podia estar més content.

- Moltes gràcies, amics meus!- va cridar.

- Voleu quedar-vos a jugar una estona?

- Siiii!!- van cridar tots tres a la vegada.

Van estar tota la tarda jugant fins a l'hora de sopar.

L'endemà el Josep ja estava curat i tots quatre van quedar al parc per jugar a futbol que era l'esport preferit de tots quatre. Quan van acabar van jurar-se que sempre serien amics, passés el que passés.

Marc, David, Mario, Daouda

Janna

Els pros.

Hi havia una vegada una xica que es deia Janna.

Janna és una xica de divuit anys, atractiva i interessant, amb el cabell castany, molt llarg i brillant com el sol, té els ulls de color marró com la terra fina, la seva altura és de metre setanta, li agrada vestir en texans i tops. Li agrada llegir, estudia Química, és molt llesta, i els esports que practica són tennis i futbol.

Es va descarregar, Tinder i va ficar tota la informació. Va conèixer un xic que es deia Jan.

Van quedar a un lloc i amb el temps es van fer nuvis. Jan estudiava a un altre país i només es veien durant les vacances .

Un dia, després d'uns mesos, Janna va conèixer a un xic, Tyler. Tyler és un xic de dinou anys, té el cabell castany i els ulls verds, la seva altura és de metre setanta-tres, li agrada vestir-se en texans i dessuadores llargues.

Tyler i Jana es van conèixer a la cafeteria de la Universitat a l'hora del dinar, van seure a la mateixa taula perquè no hi havia lloc i van començar a parlar: - Hola com et dius?- li va preguntar Tyler a Jana.

- Bon dia, jo em dic Jana i tu?- li va respondre Jana.

- Jo em dic Tyler.

- Un nom molt bonic- li va dir Jana a Tyler.

Des del primer moment Tyler es va enamorar de Jana.

Es van fer molt amics. Amb el temps, la Janna també es van enamorar. Janna no sabia com explicar-li a Jan el que estava passant.

Un dia Janna i Tyler van anar a una discoteca. Allí havia una amiga de Jan que estava enamorada de Jan en secret. Aquella noia va gravar bessant-se Janna i Tyler i va enviar la gravació a Jan .

Quan va veure la gravació li va caure el món damunt i va agafar un avió cap a casa. Jan va anar a casa de la Janna, va trucar la porta, i, en veure-la la va empènyer, la va arrossegar fins a la cuina, va agafar un ganivet i la va apunyalat . Quan Jan va veure el ganivet en sang, va caure de genolls a terra i es va posar a plorar desconsoladament .

En aquell moment va arribar Tyler i en veure el que havia passat va trucar al 112 . La Janna tenia una ferida lleu a les costelles .

Quan va arribar al metge, la van portar a la sala d'urgències, i la van cosir. Després de trenta minuts van acabar.

Tyles la va dur a casa, havia de fer repòs durant dos mesos.

Janna i Tyler van viure junts per sempre més.

Jan va estar a la presó dos anys per intent d'homicidi. Janna i Tyler l'anaven a visitar: Jan estava penedit i Janna i Tyler l'havien perdonat.

Mar, Dídac, Paula i Eleonor.

L'art del dibuix

Hi havia una vegada un dibuixant que se'n va anar a la papereria a comprar material de dibuix. Li agradava fer dibuixos abstractes. Un dia li van demanar que dibuixes una galaxia per a la portada d'un llibre.

- D'acord - va contestar.

- Perfecte! Segur que et quedarà molt bé! - va contestar-li l'autora del llibre.

L'endemà mentre estava al bar prenent el cafè va veure un cartell on posava: "CONCURS DE DIBUIX ABSTRACTE. TEMA UNIVERS".

Va decidir presentar-se al concurs. Va marxar cap a casa i es va posar mans a l'obra. Volia que fos un univers diferent al que tots coneixem. Va fer diferents esbossos fins que va crear el definitiu. Seria un dibuix amb molts colors. No volia que fos fosc, sinó que hi pintaria amb colors alegres i ressaltant els planetes. Va treballar-hi durant un mes.

Va arribar el dia de l'entrega. Va decidir anar amb taxi i presentar-se una mica abans per si de cas. Passats vint minuts, ja estava al lloc de l'entrega. Va pagar el trajecte i va baixar-hi. Es va dirigir a la recepció del museu per fer l'entrega, i de sobte va adonar-se que no havia agafat el dibuix del taxi!

Per una altra part, el taxista va veure que a la part del darrera i havia alguna cosa. Va veure que era el dibuix del client que havia baixat feia poca estona. El va inspeccionar i va veure que era un dibuix molt bo.

El dibuixant, va sortir corrents del museu per veure si encara estava el taxi, però res, ja havia marxat. Es va posar molt trist i va pensar: " Adéu al meu somni de guanyar el concurs!".

Va estar uns dies sense sortir de casa perquè estava deprimat i sense ganes de fer res. Un bon dia li van trucar per dir- li que havia guanyat el concurs!!! El dibuixant va respondre:

- Però jo no havia presentat res !!!

L'endemà es va presentar a recollir el premi i li van dir que seria la portada del nou llibre que sortiria en dos setmanes. El dibuixant estava eufòric, però volia trobar al taxista que havia presentat el seu dibuix. Va trucar sense parar a tots els taxistes

explicant la seva història fins que va donar amb ell. Li va agrair molt el que havia fet, que gràcies al seu bon gest, s'havia complert el seu somni.

Pau, Ernest, Adhara i Malak

MISTERIÓS

Als afores d'una gran ciutat vivia la Martina amb la seva família. La seva mare i el seu pare treballaven de valent per donar a la seva filla el millor, i per sobreviure. Malgrat treballar cada dia moltes hores no n'hi havia prou per cobrir les necessitats bàsiques. Tot i això, sempre trobaven alegria en les petites coses i amb les bones amistats que mantenien amb el veïnat.

Un dels grans somnis de la Martina era tenir un cavall, però sabia que era impossible perquè eren molt cars de mantenir i només estaven a l'abast de la gent adinerada.

Un dia mentre la Martina donava un tomb pel bosc, va descobrir una antiga granja abandonada. No s'ho va pensar i va entrar-hi. Entre les runes es va trobar un cavall. No s'ho podia creure! Era un cavall de pelatge negre, i pel que es veia, feia temps que havia estat abandonat. Estava prim i brut. Els seus ulls desprenien tristesa i por. Tot i això, el cavall va mostrar-se tranquil davant la presència de la Martina. Sembla que li va agradar tenir companyia. La Martina es va proposar de cuidar aquell animal, tot i que no sabia molt bé com fer-ho. Com compraria el menjar si gairebé no en tenien per a ells?

Va decidir marxar corrents cap a casa. Quan va arribar, va agafar una garrafa d'aigua i pa dur de feia dos dies. Va tornar a la granja i li va donar al cavall. Va posar-li de nom: Misteriós. El va acariciar mentre menjava i li anava parlant amb molta sensibilitat. Li va dir que no tornaria a ser abandonat. La Martina va estar unes dues setmanes així, anant i venint.

Finalment, va pensar que seria millor dir-ho als seus pares, segur que ells li donarien un bon consell.

Els seus pares no sabien ben bé que dir, ja que sabien que el somni de la seva filla era tenir un cavall. Tot i això, van acceptar i entre tots els veïns van ajudar amb l'alimentació d'aquell animal.

A partir d'aquell dia Misteriós va tornar a ser un cavall alegre, amb coratge i molt bon amic de la Martina i de la resta de la comunitat de veïns.

Karla, Dídac i Dana

MIROSLAV

El Miroslav era un home de vint-i-set anys que vivia a Rússia. Era baixet, d'ulls blaus i de cabells castanys. A primer cop de vista desprenia una sensació de valentia i coratge. S'havia criat amb la família de la seva tieta. La seva mare havia mort quan tenia quinze anys i el seu pare l'havia abandonat a la seva sort. Els seus records eren molt presents. El seu pare no havia estat un home com calia. La seva mare i ell havien patit molt al seu costat, per això ja havia esborrat de la seva ment el seu record.

Rondava l'any 1945. Feia poc que havia esclatat la Segona Guerra Mundial. Pels carrers tot era pobresa i malestar general. Gent corrent amunt i avall. Nens amb les sabates estripades i gelats de fred. Al Miroslav tot això li provocava molta ràbia. Per això era voluntari al centre d'atenció de ferits. Cada ferit de guerra que arribava era per a ell una oportunitat de cuidar-lo i donar-li les màximes atencions. Era un bullici de gent. Infermeres cap allí i cap allà que no donaven l'abast. Famílies buscant els seus parents.

Un dia va arribar un home d'uns seixanta anys. Estava molt mal ferit, inconscient. El van reanimar i durant uns segons va obrir els ulls. El van deixar reposar. El Miroslav li anava curant les ferides dia rere dia, fins que un matí va obrir els ulls. Es va il·lusionar i li va començar a parlar molt a poc a poc i amb un to de veu angelical. L'home no deia res, només observava. Per al Miroslav aquell home li era molt familiar.

Van passar dues setmanes i el silenci finalment es va trencar. Quan el Miroslav va entrar a curar-lo aquell home li va dir:

- Em sento molt agraït per tot el que has fet per mi. No m'ho mereixo, fill meu.

En Miroslav va quedar glaçat. No sabia què dir. Les paraules no li sortien. Tot el que havia esborrat de la ment, li va tornar en menys d'un segon. Així que, simplement va respondre:

- És la meva feina i estic aquí per ajudar. M'alegro estigui millor. Fins demà. Va sortir de l'habitació i va continuar fent el que més li agradava en aquesta vida, ajudar.

L'endemà l'home va marxar. El Miroslav no va tornar a saber mai més res d'ell.

Jordi, Pep, Frank, andrei, Austin.

LES BALLARINES

Un dia, una nena que es deia Sara va acompanyar els seus pares a un espectacle de ballet. Quan va veure a les ballarines va entendre que això era el que volia ser de gran .Va passar un temps i Sara ja havia entrat a l'institut. Com era bastant gran anava i tornava sola a casa. Un dia va trobar una escola de ball. Quan va entrar es va quedar al·lucinada mentre veia a la millor ballarina que havia vist a la seva vida i li va preguntar.

-Pots ensenyar-me ballet ?-va dir la Sara .

-Si ,és clar -va dir la ballarina.

La ballarina li va ensenyar a la Sara tot lo que sabia de ballet .La Sara va créixer i va anar millorant durant els anys. Va fer moltes competicions, en va perdre moltes, però va seguir amb el seu somni. Va seguir practicant i practicant. No es rendia mai. Va caure moltes vegades. Va quedar tercera en moltes competicions, però no es va rendir tan fàcilment. La Sara seguia practicant tots els dies. Cada vegada les competicions eren més i més difícils, però la Sara anava millorant cada vegada més. Cada vegada s'apropava més i més al la seva meta, però no era suficient. Per a la Sara el ballet era la seva vida ii mai es rendia. Molts nens i nenes li deien que era molt difícil; que ho deixis, però ella no deixava que els comentaris negatius l'afectessin.

Un temps després tothom volia ser amic seu perquè era molt coneguda en la seva província . Els seus pares li van fer una festa sorpresa perquè va guanyar la competició del Montsià. Després d'això va anar a la competició de Catalunya. Va quedar de primera i va seguir quedant primera.

Fins i tot va arribar a la competició de ballet internacional amb les millors ballarines del món. I allà va aconseguir el seu somni: SER LA MILLOR BALLARINA DEL MÓN

Fatou, Valentina, Ariadna, MariamR,

6B

COM SÓN ELS GERMANASTRES ADOLESCENTS?

Des de fa molts anys un grup de nens i un grup de nenes s'odiaven però un dia es van creuar tots i totes pel carrer. Després d'uns dies es van tornar a trobar i, poc a poc, van anar deixant enrere totes les diferències que tenien i van començar una amistat.

Tot i que les colles van fer una bona amistat, la Paula i l'Hugo tenien moltes més coses en comú. Ells no podien estar junts ja que es portaven molt malament. El 15 d'agost de 2023 la mare de la Paula li va dir que es mudarien a casa del seu nou xicot. A la Paula li va semblar bé. Hores després van arribar a casa del seu padrastre. La Paula estava caminant per la casa i de sobte es va trobar un nen. Aquest era l'Hugo, el seu germanastre.

-Hugo, què fas per aquí?- li va dir la Paula amb cara de sorpresa. -És casa meva i no entenc perquè estàs aquí. -li va dir l'Hugo en cara de pomes agres.

-M'acabo de mudar a casa del meu padrastre- li va respondre la Paula. -Espera, com? Què som germanastres?- li va dir l'Hugo completament atordit.

La Paula, molt indignada i decebuda va marxar corrents a la seva habitació i va trucar a la Lia, la seva millor amiga. Hugo també es va dirigir cap a la seva habitació i va trucar al Pau. Tant la Lia com el Pau es van quedar bocabadats, ja que la Paula i l'Hugo quan es trobaven pels passadissos de l'institut ni tan sols es miraven a la cara.

Al cap d'un temps vivint sense tenir cap mena de comunicació, els pares es van adonar i van decidir parlar tots junts. Els pares els van preguntar perquè s'evitaven i es portaven tan malament. Els germanastres es van quedar en blanc. Aleshores es van mirar mútuament sense saber què dir.

Aquella mateixa tarda la Paula i la Lia van quedar igual que ho van fer l'Hugo i en Pau. Però mai s'hagueren imaginat que els dos amics estaven compinxats. Volien solucionar totes les diferències que existien entre els germanastres. A les cinc de la tarda s'havien de trobar a la platja.

La Paula va arribar per un costat de la platja i l'Hugo per l'altre amb cara de pocs amics. Tots quatre van seure a una tovallola enorme i van començar a parlar. Al cap d'una estona, la Lia i el Pau de manera dissimulada i sense que ells s'adonessin van marxar i van deixar-los parlant.

Es van quedar sols i no van tenir cap altra opció que tornar junts cap a casa. Van estar tot el camí callats i una mica nerviosos.

Quan van arribar a casa, l'Hugo li va oferir una pizza a la Paula per sopar. Ella li va acceptar la invitació però li va dir que notava coses estranyes a l'estómac. Mentre sopaven van començar a parlar com a bons amics i van agafar molta confiança.

Va arribar l'hora d'anar a dormir i cadascú va marxar a la seva habitació. Ells intentaven dormir però cap dels dos podia fer-ho. Estaven pensant amb els moments que havien compartit i s'estaven adonant que els malestars a l'estómac significaven alguna cosa important. S'estarien enamorant?

Va passar un temps i tot va canviar. Van convertir-se en grans amics i van continuar compartint aquell formigueig dins del seu cos cada vegada que es creuaven. De fet, va arribar un punt que tothom sabia que s'agradaven però tots dos es negaven a estar junts pel fet de ser germanastres.

6B

DORAEMON VS GODZILLA

Era un dia assolellat a la ciutat de Tokio i el Joan i el seu amic Doraemon van decidir fer una trobada.

Mentre estaven fent una volta per la ciutat, es van trobar una botiga plena de dorayakis. Òbviament van comprar-ne. Cinc dorayakis els van costar 100 yenes. De sobte, passejant per la vora de la mar, el cel es va ficar de color gris i els va aparèixer un monstre enorme, Godzilla. No sabien com reaccionar i van decidir anar a casa d'en Doraemon a menjar dorayakis.

Després d'haver passat unes hores conversant, van decidir anar a buscar el monstre. Doraemon es va posar a lluitar contra Godzilla. La lluita va ser molt molt renyida però el monstre va ser vençut gràcies a la pistola que va treure Doraemon de la seva butxaca màgica.

Seguidament, el Joan i el seu amic van celebrar la victòria comprant cent trenta-dos mil dorayakis i se'ls van menjar juntament amb molts amics de la seva estimada capital de Japó.

Tots dos van esdevenir uns grans herois i van tenir un gran reconeixement per tot el món ja que aquests tipus de monstres viatgen pertot arreu causant un autèntic caos a les ciutats i grans destruccions.

Des que van vèncer a Godzilla van sortir més monstres, així que van viatjar per tot el món. Es van trobar amb moltes dificultats.

El següent monstre era un peix, batejat com Atunemo. Un animalot de grans dimensions que els va portar seriosos problemes però finalment van poder amb ell.

El monstre i les altres criatures es van enfonsar i van morir tots. Els dos amics van ser els únics que van resistir aquells tipus de corrents, perquè van estar un mes en una màquina que els feia més forts.

Quan van acabar d'aquest monstre van anar cap a la bèstia més difícil que s'anomenava Rac. Van lluitar durant una hora i finalment, després de molt sacrifici, van guanyar de nou.

Doraemon i en Joan van celebrar-ho com si es tornessin bojos, comprant-se un bitlló de dorayakis que els van costar 1098234 yenes. En 896 hores se'ls van menjar tots.

El detectiu Daba i els seus misteris

Per començar, em presento, jo sóc el detectiu Daba.

Treballo a una agència de detectius molt important italiana. El meu ajudant Francesco Caravini i jo fa poc que estem investigant un cas col·laborant amb la policia estatal.

Romeo Santos, un cap de la màfia Italiana molt perillós és el principal sospitós de la desaparició del president fa tres dies. Sospitem que Romeo Santos té un pis franc a Florència. Pensem que està vivint al pis. Francesco i jo vam anar al pis per investigar. Quan vam arribar ens vam trobar el cos de Romeo Santos mort. Seguidament vam trucar els forenses. Quan van arribar, van detectar les empremtes de Gabriele Cuccitini, que és el cap d'una banda.

Al dia següent vam anar a casa seva, ens van trobar el Gabriele. Quan ens va veure va sortir corrents, el vam perseguir però va entrar al cotxe i el vam perdre. Vam donar una ordre de cerca i captura per Gabriele Cuccitini. Uns moments després ens van dir que havien trobat el cotxe de Gabriele abandonat al carrer. Seguidament vam establir un perímetre per buscar-lo.

La premsa, boja per la informació, ens estava molestant constantment. Poc després va arribar l'informe que ens van dir que Romeo Santos es va morir per un tret al cap amb una pistola. També ens van assegurar que les empremtes eren de Gabriele, el causant de la mort.

En aquell precís instant, tant el meu company com jo, ens vam preguntar el mateix: - Quina relació tenia Romeo amb Gabriele? I..., on pot estar el president? Vam rastrejar el mòbil del president; però no va donar senyal.

Per això, ens vam ficar les piles i vam començar a cercar qualsevol relació entre Romeo Santos i Gabriele Cuccitini: Romeo i Gabriele van compartir universitat i poc després treball a una empresa que es deia Maccaferri.

Vam anar a visitar l'empresa. Ens van explicar que Romeo i Gabriele no es portaven molt bé entre ells. També que Gabriele tenia un altra casa.

Hi vaig anar.

En arribar vaig sentir crits. No sabia si eren del president o de qui!! Em vaig apropar poc a poc i vaig treure la pistola.

Era el president que l'estaven torturant Gabriele i...Francesco Caravini, el meu company de treball.

En veurem em van començar a disparar. Després d'uns cinc minuts llargs, el tiroteig va acabar.

Vaig aprofitar per cridar els reforços. Finalment van arribar.

Gabriele i Francesco van quedar arrestats.

Al dia següent van jutjar al Gabriele per segrest i intent d'homicidi a vint anys de presó, i a Francesco, per prevaricació, encobriment i segrest, quinze anys, Finalment el detectiu Daba ja té un altre cas resolt!

EL MEU MON

Hola, em dic Daniel Alejandro i visc en USA. No tinc una família molt estable: la meva mare es diu Mary, el meu germà es diu Max i per últim el meu pare Richard.

La meva mare des de que tenia trenta anys li van diagnosticar càncer de bufeta, el meu germà no és gaire bo amb mi, es burla de mi per diverses coses, com els meus gustos, la meva personalitat i el meu aspecte físic i mental. El meu pare no és bo en la meva família, és alcohòlic i mal educat.

Bé, deixem tot això a part, i ara us contaré el meu problema en el MEU MÓN.

L'any 2016 jo mateix em vaig adonar que tenia un problema mental: veia coses que no eren reals.

Un dia, estava en el MEU MON, i una veu em va dir que si volia ser el meu amic. Em vaig emocionar molt perquè mai havia tingut un amic. Ell em va ajudar a sentir-me millor. Però tot no era de color rosa, el meu amic li feia mal a la meva família. Quan em vaig adonar que feia malbé a la meva família, i li vaig dir que tallessem el llaç d'amistat. Ell em va fer malbé físicament. Però vaig poder sortir d'aquell món.

Al cap d'uns anys, em vaig fer psicòleg, em va venir una dona en la mateixa situació que jo feia temps.

Ella em va demanar ajuda, i jo, naturalment, li vaig dir que sí.

Després li vaig explicar que havia fet per sortir del món i desfer-me de l'amic invisible.

A la setmana següent va vindre i em va donar les gràcies per ajudar-la. Em va dir que ja s'havia deslliurat de l'esquizofrènia.

Aquella nit havíem quedat per sopar junts.

Després de sopar, li vaig demanar matrimoni, ella em va dir que sí. Al pas del temps, ja ens havíem casat i vam format una família, vam tenir dos fills. Els fills es deien Daniela i Alejandro.

Aquí us deixo una foto de la meva família.

I fins aquí la meva història amb l'esquizofrènia!

EL MISTÈR I DE Harry Potter

Un diumenge a la nit, Harry, Ron i Hermione passejaven per Godric's Hollow. Un mag molt poderós, amb la vareta més poderosa, va entrar a la vall de Godric's. Aquest mag és el que no s'ha d'anomenar per raons innumbrables. Harry, Ron i Hermione es van adonar de la presència desconeguda, van treure les varetes, però el mag va ser més ràpid i va llançar un crucio. Harry i Ron el van esquivar, però Hermione no ho va poder fer i es va desmallar.

Uns dies més tard, Harry i Ron van anar a veure a Hermione a l'hospital. Ella els hi va dir que el futur de Hogwarts estava a les seves mans, es van preocupar, però ho van acceptar. En sortir de l'hospital, es van ficar mans a l'obra. De pressa Harry i Ron van anar a Hogwarts a avisar al director, en aquest cas Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, que es va espantar pel que li havia passat a Hermione.

— Què ha passat? Què estàveu fent allà? En què pensàveu?

— Estàvem buscant als meus pares — Va dir Harry.

— I quin és el motiu d'anar a Godric's Hollow? — Va preguntar Albus.

— Volia saber per què els meus pares van morir i ara ja ho sé.

— Els teus pares van morir per culpa d'aquell ésser.

— No li he aconseguit veure la cara.

— No cal. Hermione t'ha dit alguna cosa?

— Sí, "el futur de Hogwarts està en les vostres mans"

— No us puc ajudar, però sé que ho aconseguireu, heu de matar a tots els seus horcrux i destruir-lo a ell i a la seva serp Nagini.

— És perillós aquest ésser? — va preguntar Harry.

— Aquest ésser, et diré com es diu, però tu no l'has d'anomenar es diu... — Espera, espera Per què no l'he d'anomenar?

— No sé perquè, però no es pot!

— D'acord

— Es diu TOM MARVOLO RIDDLE que desordenat posa I AM LORD VOLDEMORT — Qui és TOM RIDDLE?

— És un ex estudiant de Hogwarts.

— Aniré amb compte.

De pressa, Harry va sortir del despatx d'Albus i Ron es va esperar fora mentrestant, mirava les banderes de les cases Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw i Salazar Slytherin.

— Espera! — va dir Dumbledore.

— Sobretot recorda que és l'hereu de la casa Slytherin i que és molt perillós. — Gràcies, Albus.

Harry i Ron van començar a pensar com podrien destruir els horrocrux de Voldemort primer van anar a casa de Xenophilius lovegood pare de luna una companya de Hogwarts

— Hola! Què hi feu aquí?

— Venim a que ens contes la Famosa FAULA DELS 3 GERMANS — I Hermione?

— Ha sigut víctima d'un encanteri de Voldemort

— Entreu que us ho explico.

— Hi havia uns 3 germans que volien travessar un llac i amb les seves varetes van construir un pont per arribar a l'altre costat. La mort els hi va tallar el pas i els ho va dir que havien de demanar 3 desitjos: el primer germà va demanar la vareta més poderosa de tots els temps; el segon, la pedra de la resurrecció; i el tercer, el més savi, va demanar una capa d'invisibilitat. El primer germà, aquella mateixa nit, va matar a un mag per venjança, el segon va ressuscitar a la seva dona i ella no estava contenta pel que havia fet, per la qual cosa ell es va suïcidar. Al tercer germà la mort el va buscar durant molts anys i no el va trobar fins que estava gran i li va donar la

capa al seu fill. I així, amics meus, és com es formen les relíquies de la mort: La vareta de saüc, la pedra de la resurrecció i la capa d'invisibilitat.

— I llavors, Voldemort, qui és d'aquests 3 germans? — va preguntar Harry. — Cap d'ells —va dir Xenophilius.

— I per què m'està intentant matar si jo no li he fet res? — va dir Harry. — Perquè ets "EL NEN QUE VA SOBREVIVRE"

— I els meus pares per què no van viure si jo ho vaig aconseguir?— va preguntar Harry.

— Els teus pares, Harry, van ser víctimes d'una MALEDICCIÓ IMPERDONABLE, en aquest cas l'Avada kedavra.

— I jo?— va preguntar Harry

— Tu, Harry, ets únic! Veus aquesta cicatriu que tens? Te la va fer Voldemort, i per això pots parlar parsel, et va transmetre poders que té ell.— va dir Ron — Què és "PARSEL" — va preguntar Harry

— La llengua parsel és l'idioma de les serps — va dir Ron

— Ah! Per això vaig poder obrir la cambra dels secrets — va dir Harry — Sí — va dir Ron

— Moltes Gràcies per tot, Xenophilius

— De res!

Harry i Ron van arribar a l'hospital per veure a Hermione, però ella desgraciadament no estava en condicions, estava dormint profundament. Al seu costat hi havia un ésser estrany.

— Qui ets?— va preguntar Harry

— Soc Dobby un "elf" domèstic

— Què hi fas aquí, Dobby? — va preguntar Harry

— He vingut per protegir a Harry Potter, Hermione granger i a Ronald Wesley— va dir Dobby

— Anem a buscar els horrocrux de Voldemort— va dir Harry

— Els tinc jo amagats — va aclarir Dobby

— Com? Ens pots portar fins a ells?— va preguntar Harry

— És clar! Tot pels meus amics!

Dobby els va portar a una casa, era la de l'ORDRE DEL FÈNIX en el moment que van arribar Harry va començar a agafar els horrocrux i Ron va ajudar a Harry a destruir-los.

Moments després, Voldemort estava dèbil i només faltava ell i la seva serp. Harry i Ron amb el trasllador se'n van anar al bosc prohibit. Allí, casualment, es van trobar al Sr. Tenebrós i des d'aquell dia no es va saber més d'ells.

CONTINUARÀ... (o no)

Zoe, Camila i Álvaro

EL PARC DE TOBOGANS ABANDONATS

Just fa una dècada, 5 amics que vivien en un orfenat, van decidir escapar-se, perquè els tractaven malament, els pegaven, cridaven i els alimenten molt poc. A les 3:00 h de la matinada van començar a preparar-ho tot per a escapar-se.

Van trencar un vidre de la planta baixa de l'orfenat i es van escapar. Al cap de 2 hores caminant, van arribar a un parc de tobogans abandonats, van entrar, però quan estaven entrant, van notar unes males energies. La Chloe, va dir que volia sortir del parc, però ningú li va fer cas. Van continuar caminant, i al fons es van veure molts tobogans. La Chloe tenia imaginacions estranyes, deia que cada vegada aquell lloc li donava més males vibracions. Entre la Lily, en Peter, i en Jack van intentar calmar-la, però de sobte quan es van girar la Annabelle ja no estava. La Chloe, es va espantar tant que se'n va anar cap a la sortida del parc, i a fora de la sortida es va trobar a l'Annabelle. La Annabelle li va dir:

-Estàs morta.

I la Chloe va fer un crit molt fort:

-Nooooo!!!

El Peter va anar a buscar a la Chloe perquè l'estimava, però el que ell no sabia és que l'Annabelle estava fora, i per darrere sense donar-se'n compte, l'Annabelle el va posseir. El Peter sense dir res a ningú va tornar amb els del grup. El Jack el va notar estrany al Peter, però no hi va fer cas. El Jack va anar a buscar a l'Annabelle i a la Chloe perquè estava veient que allí ningú estava fent res. Quan ja portava una bona estona buscant va veure que la Annabelle matava a la Lily dalt d'un tobogan, el Jack va veure aquella escena tan atterradora i va començar a córrer cap al Peter per a

contar-li el que havia vist. El va trobar d'espatlles mirant al cel, quan es va girar el va veure tot pàl·lid amb els ulls rojos. El Jack de l'ensurt es va quedar paralitzat. No li va donar temps a córrer i el va matar, el Peter va reaccionar quan va matar al Jack, perquè se'n va adonar de que havia matat al seu millor amic, i per darrere va sentir un tret, va ser la Annabelle que havia matat el Peter, la Annabelle es va començar a tornar boja, tan boja que es va posar la pistola al cap, i es va matar.

Els del orfenat van avisar la desaparició dels 5 xiquets. La policia va investigar la zona fins que amb el cotxe van passar pel costat de l'entrada i sortida del parc, on es troba el cos sense vida de la Chloe. Van fer cap enrere al veure el cos d'ella. Van investigar el parc de dins i van trobar a tots morts. El parc ara està prohibit la entrada, perquè diuen que ara està maleït. Diuen que si vas per allí a la nit notaràs males energies, però aquesta vegada les males energies son de la Chloe, Lily, Jack, Peter i de l'Annabelle.

LA LLEGENDA DE BRONX

Una nit calurosa la banda "Los Santos" caminava intimidant a tota la ciutat. Es tractava d'un grup molt perillós format per Topuria, TS, el Chofer i el Venezolano. Vivien al barri Mott Haven, el més conflictiu de tots, on vivien totes les bandes menys una, "Los Diablos"

Los Santos tenien pensat atracar el bank BNY MELLON i havien planificat un pla ben estratègic. Primerament, el Chofer els portaria fins a un carreró del costat, que tenia escales d'emergència no vigilades. Quan arribarien a dalt de l'àtic, Topuria, TS i el Venezolano baixarien a la bóveda. Esquivant la vigilància, seguidament TS hackejarien la contrasenya per entrar i robar al banc. Quan els guàrdies s'alertessen, Topuria lluitaria contra ells i els altres membres de la banda s'escaparien, mentre el Chofer conduiria.

Tothom estava d'acord amb el pla.

Va arribar el dia de l'atracament i el Chofer va agafar la Jeepeta del grup, un vehicle totalment tunejat, per traslladar-los al banc. Tal com s'havia planejat, es va aparcar al carreró i Los Santos van pujar a l'àtic del banc per entrar per la finestra que accedia als aparells de ventilació. De repent una part inestable dels tubs de la ventilació es van trencar i van caure a la sala de vigilància que estaven els guàrdies de seguretat.

Topuria, TS i el venezolano van ser atrapats pels guàrdies i van acabar a la presó. Tot seguit, el Chofer els va veure i va decidir anar cap a la presó, però abans d'això van passar dos dies. Aquests dies a la presó van fer exercici i menjar ja que és l'únic que podien fer.

Després de tres dies a la presó, TS i Topuria es van posar a fer murphys i el Venezolano va aprofitar per dormir.

Passades unes hores, un soroll molt fort va despertar al Venezolano. El Chofer va destruir una paret de la presó amb un bazooka i juntament amb tots els membres de la banda van lluitar amb els guàrdies de seguretat per aconseguir la seva alliberació.

2pack, un membre de "Los Santos" que estava a la presó des de feia quatre mesos, també va ser un dels que va lluitar i va poder salvar-se de la presó. Després de retenir els guàrdies per escapar-se, el Chofer va agafar a tota la banda i es van fugar de la presó de Washington. Es van dirigir cap a Mott Haven. Quan van arribar a la seva residència van planejar robar-li tots els diners i el cotxe a Robert Downey JR. Seguidament, el Chofer els va portar a la mansió de Robert Downey JR. TS va hackejar la seguretat i El Chofer va agafar el Bugatti que estava valorat en 6,4 milions d'euros.

Topuria els va fer el crit de missió complida i van tornar a Mott Haven amb el Bugatti.

En aquest moment va ser quan "Los Diablos" es van veure vençuts ja que ells portaven anys i anys planejant el robatori del Bugatti.

Aquesta és una part de la història de la banda de "Los Santos".

NORA I LA CRIATURA MISTERIOSA

Un matí calorós, quan el sol brillava i els ocells cantaven, hi havia una exploradora. Ella es deia Nora. Li agradaven molt les aventures, era valenta i forta. Es dirigia cap a la selva Amazònica acompanyada del seu gos Rex, un pastor alemany. Ella sempre havia volgut anar-hi perquè va escoltar la llegenda de la criatura protectora de l'Amazones.

Va arribar a un humil poble del Brasil i s'hi va allotjar. Es va quedar tota la nit preparant l'equipament: Prismàtics, cordes, llanternes, bateries, medicines, benes... I no podia faltar una pistola amb dards tranquil·litzants per defensar-se dels animals hostils.

L'endemà al matí, va aventurar-se en la frondosa selva amazònica. Va començar el viatge en cerca d'un temple deteriorat. Durant el camí, el seu gos no parava de mirar a un punt fix, Nora estava inquieta, així que va prendre la decisió de girar-se i només va trobar un quetzal (un tipus d'ocell tropical). Va passar pàgina i va continuar el viatge. De sobte va veure un capibara flotant al riu, i en apropar-se per acariciar-lo es va adonar que el capibara estava sobre un cocodril. Aleshores ella va pegar un bot de l'ensurt.

Després d'aquests inconvenients va arribar al temple quan el sol s'amagava. Com que aviat seria de nit, la Nora es va afanyar i va muntar un campament improvisat. Encara que va ser una nit molt freda, la Nora va poder descansar. Quan es va llevar no volia perdre ni un segon, així que es va menjar un entrepà de truita i es va dirigir al temple amb confiança.

A l'entrar es va quedar molt sorpresa, ja que no hi havia ni una sola trampa, va fer un pas endavant amb confiança i va trepitjar una placa oculta que disparava fletxes en direccions múltiples. Les va esquivar gairebé totes com si fos "Matrix". Però com que això no és una pel·lícula, una d'aquestes la va tocar. Per sort només la va rosar i, com que tenia benes, es va poder embenar el braç ràpidament. Va superar la primera trampa, però encara n'esperaven un parell més.

Així, va avançar fins arribar a la segona trampa, es tractava d'una sala on hi havia una porta amb cademat i una clau amagada. En Rex va començar a buscar, però, de sobte, va aparèixer un forat d'on sortia aigua a gran velocitat. Van buscar una vegada i una altra, però quan estaven a punt de rendir-se en Rex va trobar la clau

amagada. Llavors la Nora es va afanyar a obrir la porta i, en fer-ho, van sortir milers i milers de litres d'aigua.

Va superar la segona trampa, però encara li quedava l'última, la més difícil. Era la trampa de les serps. Un passadís amb lianes que sortien del sostre. No hi havia terra, només la fossa plena de serps, si queia seria devorada per elles. Decidida, va començar a desplaçar-se enfilada a les lianes. Es trobava entre la vida i la mort. En un moment ella va pensar "Tot això per descobrir la criatura misteriosa".

Va continuar i quan quedava una liana... va caure a la fossa. Desesperada va demanar ajuda i va aparèixer una serp diferent de les altres que la va ajudar a sortir de la fossa.

Resulta que tot aquest temps havia estat la protectora de l'Amazones: el quetzal, el capibara, la serp... Encara no se sap en quines criatures més s'havia convertit. La Nora es va fer amiga de la criatura i, ja que va ser la primera en conèixer-la, li va ficar el nom de Xernias.

La Nora va tornar a casa contenta i orgullosa de complir la seva missió: trobar a la criatura misteriosa que, a més, ara tenia un nom: Xernias.

Aitor, Biel i Gianna

★ *Tancats al supermercat*

Aquí comença la història de 3 adolescents que van anar a comprar al supermercat a les 15:00 de la tarda. Una vegada a dintre es van separar. L'Arlet va fer cap a la zona de les begudes, Anna va anar a la zona de cosmètica i en Joan va anar a la zona de pataques de bossa.

L'Anna es va quedar mirant un pintaungles de color blau. El temps va passar volant i sense que els amos de l'establiment s'adonessin, els van tancar dins del supermercat.

En Joan i l'Arlet van començar a córrer per tot el supermercat fins trobar a l'Anna. En aquell moment no sabien què fer, i el Joan va pensar que podien trucar al 112. Els tres van pensar que era una idea magnífica.

El Joan estava parlant amb la policia per a poder sortir, però els van ignorar. Després de la trucada, tots tres van agafar el mòbil per poder engegar la llanterna. Aleshores van anar cap a la zona d'acampada on hi havia sacs de dormir, llanternes, etc. Anna va agafar tres sacs de dormir perquè si no no podrien dormir, l'Arlet va agafar llanternes i piles i en Joan va pensar en anar a la zona de menjar perquè tenien molta gana. Així doncs, es va dirigir als prestatges on hi havia pataques, llaminadures i begudes. Joan va agafar refrescos i una beguda energètica. Així doncs, ja tenien un lloc on poder passar la nit perfectament, amb llum i menjar.

Els adolescents estaven cansats i a les 23.00 es van adormir. El temps anava passant molt ràpid, però a les 3.05 de la matinada un soroll els va despertar. Els encarregats del supermercat tenen càmeres dins del supermercat, així que ho havien gravat tot, Van trucar a la policia i els hi van ensenyar les gravacions. La policia i els encarregats del súper se'n van anar cap al local, van obrir les portes i encendre els llums i els van trobar. La policia se'ls va emportar a casa seva, ja que les famílies els havien trobat a faltar moltíssim. Els pares van anar a denunciar als encarregats.

Les famílies, aquella nit, havien estat molt preocupades, ja que els seus fills no tornaven a casa i van trucar al número d'emergències. Els hi havien dit que s'esperessen perquè tenien una altra urgència que, casualment, va acabar sent la mateixa (eren els fills dels pares que van trucar).

Així doncs, com que els pares es van estressar, no sabien què fer i van anar a la comissaria per veure si la policia els podria ajudar...

Quan hi vana arribar van parlar amb un mosso d'esquadra i li va dir que els havien trucat. El mosso els va dir que en cap moment ho havien fet, però la mare de Joan li va ensenyar el mòbil per demostrar-li-ho. El mosso els va explicar que havien trucat a un número equivocat, el dels bombers.

Ràpidament el mosso els va portar al supermercat i van trobar a la policia local, els bombers i els pares de l'Arlet i l'Anna Intentant obrir la porta. El pare d'en Joan va donar una forta puntada de peu a la porta i es va obrir.

La mare de l'Arlet va entrar ràpidament a buscar a tots els nens. Mentrestant, el pare de Joan es va quedar mig coix de la puntada que havia donat. Els nens van anar amb les famílies i van passar un dia fenomenal.

I tot això és tan veritat com que la bogeria s'ha acabat.

Anelis, Manal i Adam

UN SOMNI DIFÍCIL D'OBLIDAR

De "El trio calavera"

Una nit d'hivern un xiquet que es deia Oriol que era baixet i amb els ulls molt foscos li agradaven les pel·lícules d'aventures.

Un dia es va arriscar a veure una pel·lícula de terror, tot i que a ell no li agradaven. Quan va acabar de veure-la se'n va anar a dormir atemorits. Quan es va quedar adormit va tenir el pitjor somni de la seua vida. El somni tractava de que es despertava a un bosc molt obscur i es sentien un munt de sorolls. De sobte va girar el cap va veure una ombra amb ulls blancs i brillants... L'Oriol es va quedar molt atemorit. Va córrer molt ràpid i es va donar compte que ja no el perseguia ningú i va seguir pel camí. Com anava tan ràpid es va xocar amb un arbre i quan es va aixecar del terra es va quedar paralitzat perquè va veure als personatges de la pel·lícula de terror que va veure aquella nit. El que feia més por era un que tenia una tela que tapava el seu cos del coll als peus. Tenia una cara blanca i seca era un personatge terrorífic i es va donar la volta lentament i es va fixar que era l'ombra del principi.

L'Oriol com no tenia escapatòria va decidir barallar-se amb l'ombra, va córrer per pegar-li a la cara, llavors va desaparèixer però va aparèixer darrere de l'Oriol i el va agafar per darrere tirant al xiquet a terra. De sobte, l'Oriol va obrir els ulls i es va trobat damunt del llit amb una tela blanca a les mans i es va preguntar, això ha sigut un somni o una realitat?

UNA GESTA HISTÒRICA

Era un 23 d'abril de 2025, la Rapitenca es jugava classificar-se per la Copa del Rei davant d'un rival de superior categoria, el Cerdanyola de 2 RFEF. El partit arrancava a les 19:00. Era un dia nuvolat d'hivern. Abans del partit, com sempre, els aficionats rebien els jugadors amb cants i bengales.

Era un dia important i la gent ho sabia, el camp estava a rebentar, hi van anar a veure el partit més de 5.100 persones, una xifra històrica.

Començava el partit, la Rapitenca sortia amb la següent alienació: Dan Reverte a la porteria. Xavier Samper, Mario, C. Scheckermann i Alex Samper tancaven la defensa. Gerard Verge, Ian Arques i Jose Carlos al centre del camp i B.Hurtado, Titi i Musa a la davantera.

Ara sí, arrancava el partit al Municipal de la Devesa. L'equip rapitenc va sortir ben col·locat sobre el terreny de joc, en canvi, el Cerdanyola va començar amb una pressió molt alta i bé en defensa.

El Cerdanyola, més ben col·locat fins aquell moment, s'avançaria al marcador després que Boris Garrós rematés a plaer una centrada d'Adrián Díaz. Després d'aquest cop tan dur per als mariners, arribaria l'empat en una falta comesa sobre Titi, però l'encarregat de xutar-la seria Verge, que envià la pilota al travesser i el refús el recolliria Musa, que afusellaria a David Sánchez per establir l'empat a 1.

En començar la segona part hi hagué un penal a favor del Cerdanyola, l'encarregat d'executar-lo fou el pitxitxi del club blanc-i-verd Manuel Castillo, que xutaria de panenka al mig i Dan Reverte va endevinar a la perfecció el llançament del jugador del Cerdanyola. Més tard, un altre cop dur per als rapitencs amb l'expulsió d'Escudero i tot seguit Brayan es lesionaria. L'encarregat de substituir-lo seria Marc Barragan.

S'arribà a l'última jugada del partit, la possessió seria per a la Rapitenca. Dan Reverte s'encarregaria de xutar la pilota als núvols, li cauria als peus a Marc Barragan, que conduiria fins a l'àrea, on empalaria la pilota que marxaria alta. El partit s'acabà i havien de marxar a la pròrroga. En els primers 15 minuts no passaria res, però a la segona part, després del servei del Cerdanyola i només començar Borris Garros marcaria un golàs des de fora de l'àrea. Però, afortunadament, els rapitencs tenien una última jugada que Verge, amb una falta, transformaria en gol després que toqués en un jugador blanc-i-verd i s'acabés colant dintre de la porteria. Així que hi hauria penals amb un marcador reflexat de 2-2.

Arrencaven xutant els mariners, Titi seria l'encarregat d'executar-lo i no fallaria amb un xut potent i ras que enganyaria al porter visitant. Ara seria el torn del Cerdanyola. Aniria el pitxitxi Borris Garrós que amb un toc subtil enganyaria a Dan. Tot continuaria sense cap ensurt fins que Manuel Morillo enviaria el xut al travesser que donaria el triomf als rapitencs i una alegria immensa.

Els aficionats de la Rapitenca saltarien al camp per celebrar la victòria. Els aficionats del Cerdanyola desplaçats fins la Rapita van començar a trencar coses del camp, com ara cadires, taules, tanques, i altres materials d'alt valor. Tot seguit els aficionats del Vallès començarien a llançar petards dins la cantina que causarien destrosses diverses. Finalment acabarien arribant els mossos d'esquadra, que acabarien fent fora del camp als aficionats del Cerdanyola.

Aquests aficionats del Cerdanyola acabarien pagant el que havien i el club una indemnització.

Joel, Ian i Adrià

UNA GIRAFA SOMIADORA

De: Los coconuts

No fa molt de temps, en un zoo, una girafa, era amiga d'un mono que es deia Umtitiano però l'agradava que li diguessin Uti. La girafa es deia Manchas, era somiadora i tenia una imaginació immensa.

Un matí s'aixeca i diu que havia somiat que s'escapava del zoo i anava a buscar amics per tornar al zoo a alliberar els animals. Manchas li conta això a la seva mare emocionat, però la mare no li fa cas. Li diu al seu pare; però li diu que era molt perillós. Li conta a Uti i li va dir:

- No sona molt perillós. Però no sé si és bona idea. Com aconseguim menjar? Què passa si no tornem?

Manchas, després de contar el seu somni, pensa que pot ser impossible. Una setmana després, Manchas i Uti han desaparegut sense deixar cap rastre. Els pares de Manchas estan preocupats i se'ls passa pel cap que podrien haver fet el que els hi havia dit una setmana abans.

Estan perduts al bosc on senten un agut crit. Primer de tot, intenten descobrir d'on procedeix el so i es troben a un petit cérvol desorientat. Els hi fa llàstima i decideixen emportar-se'l i intentar ajudar-lo a trobar la seva família.

En busca d'un lloc on descansar, troben una granja en la que es queden a dormir dins de l'estable. A mitjanit escolten sorolls que semblen de llaunes que cauen. S'aixequen corrents i es troben a un gall que es diu Silvio que els hi diu: - Si us voleu quedar a dormir, demà al matí m'haureu d'ajudar en la collita.

Manchas i Uti accepten i es queden a dormir.

Al dia següent s'aixequen prompte per acabar més ràpid el treball de la collita. En acabar busquen la casa del petit cérvol. Passen unes quantes hores i al final troben la casa del petit cérvol. La mare estava molt preocupada i va donar les gràcies a Manchas i a Uti.

Després segueixen la seva aventura, troben un riu i Uti puja al cap de Manchas, fent que els dos puguin passar.

Després els dos es van perdre i van acabar en mig d'un desert. Busquen la sortida, i al fons troben les seves terres natales.

Estaven emocionats Manchas i Uti i comencen a córrer. Veuen animals de la seva mateixa espècie, l'esperança els li va pujar fins al cel, i Manchas va dir content: - Per fi he aconseguit el meu objectiu.

I Manchas va dir:

- Em podeu ajudar a alliberar els animals del zoo on jo estava? I tots van dir que sí. Van tornar al zoo fent més o menys la mateixa travessia, i quan van arribar, van començar alliberar els animals del zoo i van emprendre el camí de la seva llibertat, per a poder viure en el seu hàbitat i tranquils la resta de la seva vida.

VIATGE A LES MALDIVES

Fa molts anys un grup d'amics i amigues format per Joan, Oriol, Jesús, Paula, Gisela i Anna volien anar a les Maldives. La majoria d'ells i elles estaven molt il·lusionats per viure aquesta aventura.

Durant el mes d'agost van comprar el bitllets i el 15 de setembre de 2022 van embarcar..

Quan van entrar a l'avió van veure que hi havia uns homes prop d'ells que no paraven de mirar-los. Després d'unes hores van començar les turbulències, Jesús va començar a resar i a plorar. Tot i que va ser un vol molt llarg arribaven a les Maldives puntualment.

Es van allotjar a un hotel, el recepcionista es deia Anselm i els va dir que tinguessin molt de compte amb els de la habitació del costat. La colla es va quedar sorpresa però sense dir res van agafar la targeta número 13 que els va donar el recepcionista.

Van arribar a l'habitació i van veure restes de sang a les parets. Es van espantar moltíssim. Seguidament, van decidir abandonar l'habitació i anar a un altre hotel que just tenia una decoració idèntica.

Allí van tornar a parlar amb el recepcionista que es deia Marcos i també els hi va dir que tinguessin molt de compte amb els de l'habitació del costat. Aquest els hi va donar la targeta de l'habitació 666 situada al pis 13.

Quan van entrar a l'habitació van deixar totes les maletes i es van adonar que Joan no estava. Van començar a buscar-lo i no el trobaven enlloc.

A la Paula se li va ocórrer que podria estar al camp de futbol i, efectivament, estava allí. Li van anar a preguntar perquè havia marxat i els va dir que tenia moltes ganes de jugar a futbol.

Lavors van anar a la platja, el cel estava una mica ennuvolat però van pensar que seria millor per no sofrir tanta calor.

Quan es van tirar a l'aigua van sentir com si algú els agafés dels peus. Seguidament, tots van sortir de l'aigua menys l'Oriol. Cinc minuts després van veure que l'Oriol no estava i es van preocupar molt. El Jesús es va almar més perquè ell era el seu millor amic. Per això, no va dubtar en tirar-se l'aigua per a intentar trobar-lo.

Després d'unes hores bussejant, no el va trobar i van haver de trucar al número de la policia que els havia facilitat el recepcionista. L'arribada de la policia va ser espectacular, els va donar tranquil·litat a tots però ningú s'esperava que els agents trobarien restes de sang.

Els amics van pujar al cotxe de la policia per anar a comissaria i es van trobar a l'Oriol mort al maleter del cotxe sense cap. Els policies van preguntar als amics si aquests últims dies havia passat alguna cosa estranya. Ells van explicar que tenen uns ve

ïns a l'hotel que sempre van de negre i que sempre els miren fixament. Llavors van anar a l'hotel per anar a veure els veïns i se'ls van trobar morts mirant-se els uns als altres. Es van espantar molt i més quan van veure el cap de l'Oriol a l'habitació.

També, es van quedar atordits quan van veure que a la paret hi havia escrit amb sang: "vosaltres sereu els següents".

Finalment, quan es van girar cap a la porta de l'entrada, van veure a l'Anselm amb un ganivet. Va matar a tots els amics menys als policies que estaven compinxats amb ell, perquè en veritat no eren policies sinó que eren uns amics de l'Anselm que tenien planejat matar als sis amics.

EL MISTERI DE L'ESCOLA

Un dia qualsevol la Daphne, una nena alta, morena, i amb uns ulls verds com el camp, es trobava a l'escola. Era un divendres a la tarda i en aquell moment estava a una classe de matemàtiques. Tot i que estava a classe tenia molta son i es va quedar adormida. La mestra no se'n va adonar, perquè Daphne estava al final de la classe. Va sonar el timbre per a anar-se'n a casa, i ningú va veure que ella seguia allà dormint.

Es va tancar l'última porta i finalment es va quedar sola a l'escola. Aleshores es va despertar, i es va posar molt nerviosa quan va veure que s'havia quedat adormida i estava completament sola. Va sortir de la classe i va intentar obrir la porta principal i no va poder. Va anar a l'aula per mirar si les finestres estaven obertes, però malauradament no hi havia cap oberta.

Va decidir anar cap al menjador que estava al costat d'infantil, i quan s'estava apropant va començar a sentir música. Com que Daphne era molt curiosa va anar a investigar i es va trobar les joguines d'infantil ballant, cantant i saltant per les lletres de jugar. Pensava que estava al·lucinant i se'n va anar corrents cap a secretaria intentant no fer soroll. Allà a través de la finestreta, va veure un telèfon a sobre de la taula, però la porta estava tancada i no podia trucar a ningú.

De sobte, va veure que les joguines l'estaven seguint. En aquell moment Daphne va pensar "m'he de defensar d'alguna manera". Va intentar treure-se-les de sobre donant cops, però no podia... tenia una debilitat per les joguines, perquè li recordaven a la seva infància. Daphne, es va estranyar que no li fessin res.

De sobte, es va notar que se li va tirar un peluix al cap, no va poder evitar fer un crit tan fort, que fins i tot ella es va espantar. Aleshores les joguines també es van espantar molt i van començar a parlar entre elles, llavors Daphne va comprendre que no eren dolentes i no tenien mala intensió, eren inofensives i no volien fer mal a ningú.

Van començar a fer-se amics i les joguines li van demanar que no li expliqués a ningú que per la nit i els caps de setmana cobraven vida. Llavors la Daphne va prometre que guardaria molt bé aquell secret.

Com es va relaxar i estava cansada es va quedar adormida als sofàs de l'entrada, era de nit i tenia son. Quan es va despertar ja era diumenge al migdia i va veure que el director, els seus pares i la policia estaven fora obrint la porta principal. Va córrer a abraçar als seus pares amb llàgrimes d'alegria i amb una sensació inexplicable. Des d'aquell dia va cada tarda a la part d'infantil a visitar a les joguines.

"Els petazetas"